

SZEKERES KATÓ

Maruska sorozat

SANCI SANSZA

Avagy: Aki sokat markol, keveset fog

*(Mulatságos, de figyelemre méltó történetek
egy kapzsi emberről)*

Szeged, 2011

*A történet kitalált. Vagy mégsem? Esetleg...
A potenciális névazonosságok az abszolút véletle-
nek műve. Erre a szerző meg is esküszik, ha kell.*

Csak 16 éven felülieknek ajánlott!

ISBN: 978-963-08-1546-8

Lektorálta: dr Ana Lieber

Ezen könyv, borítója, ábraanyaga és mindenféle tartozéka szerzői jogi oltalom és kiadói felhasználási jog együttes védelme alatt áll. Csak a szerzői jog tulajdonosának és a könyv kiadójának előzetes írásbeli engedélye alapján jogszerű a mű egészének, vagy bármely részének felhasználása, illetve sokszorosítása, mechanikai, fotó, vagy elektronikai úton.

Ezen engedélyek hiányában mind a másolatkészítés, mind a sugárzás, vagy vezeték útján a nyilvánosság-hoz közvetítés, mind a digitalizált formában való tárolás, mind a számítógépes hálózaton átvitt mű, anyagi formában való megjelenítése jogszerűtlen, azaz tilos.

*A borítót tervezte: Szekeres Kató
Kivitelezte: Pósa Attila
Nyomda alá készítette: Korpa Zoltán
Nyomdai kivitelezés: Planet Corp. Kft.
Felelős vezető: Juhász Péter*

Kiadó: Planer Corp. Kft.

Kedves Olvasók!

Önök egy teljesen mindennapi történetet fognak itt végigolvasni, anélkül, hogy a könyvet letennék.

Egy ízesen megfogalmazott „ironikusan poétikus” történet, mely sok évtized óta – mint egyik fő probléma – a PÉNZ körül forog. Ami alapvetően a társadalmi bajok gyökere, és azonosítható a könyvben leírtak tartalmával. Egy megszokott korrupciós élet, amiben már oly régóta élünk.

Egy tanulságos történetet azonosít be a szerző Moliere: „A fősvény” c. darabjával, átnevezve kinek-kinek kénye-kedve szerint, a mába ültetve, embercsoportokra is lebontva, s áttéve az adott kor történelmi szituációjába. (Lásd: mi magyarok is hová tartunk? – kérdezem sokadmagammal. Országunkat megspóroltuk már másoknak. Nem magunknak! Bizony tanulságos a mi saját kis történetünk is!)

Magyarok ébredjetek fel!

Aki a könyvet a kezébe veszi, garantáltan sok mindent kihámozhat a régi és a mai világ közül. S mi változott?

Szinte semmi! Csak átalakult, mit még kuszábbá, átláthatatlanabbá tettünk. És tesszük magunknak, az életet a Földön. JUUJJI de fájdalmas! – Ez a könyv, egy szatirikusan és egyben szellemesen megfogalmazott történetet mesél el, ami engem megnevettetett, el is szomorított, de ugyanakkor a tanulságot is leszűrtem.

A könyv olvasása közben, felismertem a Sanci életéhez hasonló mindennapi embert, aki meghatott, kacagtatott, és ugyanakkor lelkileg is felkavart.

Őszintén állítom, nem gondoltam volna, hogy ennyire bele tudom magam képzelni egy adott személy szerepébe.

Sajnos a mindennapi életben is találkozunk több ilyen, és hasonló történettel. A történet nemcsak az egyszerű, de az anyagilag függetlennek tűnő ember számára is elgondolkodtató. A társadalmi élet közös. Benne egy társ, egy családtag, egy barát, kivel megosztjuk mindennapjaink kínját, bánatát, örömét. Csak nem mindegy, hogy hogyan tesszük. Mikor rájő-

vünk a hibáinkra, sokszor már késő, mert az idő gyorsan eljár fölöttünk. Mint tudjuk, az élet egyszeri, és megismételhetetlen. Sajnos ezt fiatalon hajlamosak vagyunk elfelejteni.

De maga az ÉLET a tanítómesterünk.

Egy parányi emberséggel, odafigyeléssel, egy kedves mosollyal, szóval, cselekedettel, egy másik ember életét pénz nélkül is meg tudjuk szépíteni. Mert ezek jelentik azt, hogy emberek vagyunk, az evolúciónak nevezett lépcsőn. Vagy még sem?! Döntsük el, míg nem késő.

Minden élőlény boldog lenne, ha fenti tulajdonságokat a lehető legjobban tudnánk kamatoztatni.

Carpe diem! – mondta már Horatius. Használd ki a napot, a pillanatot.

Tedd magad hasznossá, és a lehető legjobbat add szereteidnek, embertársaidnak. A tanulságot mindenki levonhatja magának a könyv elolvasása után. Nem a pénz boldogít, az egy szükséges rossz.

A pénz, egy tárgy, egy fogalom, fizetőeszköz, de teher! Csak eszköz a korrupcióhoz, az irigységre, háborúra, a Föld tönkretételére. Ne végy el többet, mint amire szükséged van!

Örülök, hogy ezt a történetet kiadás előtt elolvashattam. Kedvvel, és jó szívvel véleményt írhattam róla, a tisztelet érzésével. Az olvasónak szívből ajánlom, mert egy tehetséges író nő lakozik a könyv szerzője mögött, megemlítve, hogy nem egészen három év alatt 16 figyelemre méltó, különböző műfaj került ki a kezéből. Úgy a prózái, mint a lírái bizonyítottan nem kis érdeklődésre tarthatnak számot. Nem akárhogyan, hanem magyarosan, fordulatosan, és emlékezetesen forgatja a tollat és a szavakat.

Az olvasóknak jó szórakozást, és kikapcsolódást kívánok.

Piroska Beatz 2011.

***Médiendesig
Journalist***

A FOGADALOM

A vidéki kisvárosi gyerek, gyakorlatilag majdnem faluban élt.

Illetve, inkább éjszakázott, – hacsak nem volt kimenős – mert a nemző apja, egy kis mezővárosban, egy vaskereskedésben tengette – „filléreket” élére rakosgató –, előrelátó életét, ami a városka közepén helyezkedett el. Ők ugyan a legszélén laktak –, ami szinte nem is tartozott a városkához, vagy csak nagy-nagy jóindulattal lehetett mondani. Ha elindultak otthonról, mindig úgy emlegették, hogy „bemegyünk a városba”.

A gyerek beállt inasnak, ahol a papa segédként kereste a fehér kenyérré valót, amit aztán barnára váltott fel.

A románok is ilyet esznek, mégis egészségesek – szokta mondogatni. – Sőt! Nem is barnát, hanem majdnem feketét –, ami részben ma is igaz.

Ám, hamar kiderült, hogy a fillérek csak alibinek szolgáltak. A forintokat egy bőrzacskóban tárolta, aminek a nyílását egy vékony – ugyancsak – bőrszalaggal húzta össze, de olyan szorosan, hogy ki ne hulljon belőle egyetlen vasdarab sem. Vigyázott a vasakra.

Naponta kézbe vette, kinyitotta, de csak annyi időre, míg a „felesleget” beleszórta. Aztán megrázogatta, mint Molière (1668.) „A fősvény” című írásában a főszereplő Harpagon, mely Illyés Gyula fordításában a legnépszerűbb.

A csengéséről hallotta, hogy mind ott csörög, ahová tette.

Aztán a bőrzacskót a derekára kötötte, mert senkiben nem bízott meg. Csakis ott tudta biztonságban.

Hol egyik oldalán hordta, hol a másikon, mert ha nekiütődött valaminek, megkékült az oldala.

Eleinte bolyongott vele a kis parasztházban, kereste a helyet, hogy hová is tudná eldugni, de nem talált vagyonszámbájának biztonságos zugot. Így aztán állandóan több zacskóval rohángált, és még éjjel is azokkal aludt.

A gyűjtögetés tudományát a főnökétől lopta el, mert hát kitől is tanuljon az ember, ha nem egy mestertől.

Sokan csodálkoztak, és kérdezték, hogy ugyan hogyan lehet plusz zsozsóhoz jutni egy állami, vagy félig állami, azaz szövetkezeti boltban, ahol olyan bonyolult könyvelést nem is kellett még akkor vezetni, mint később, mikor már a hatóságok is felfigyeltek, hogy *laza az ellenőrzés*. Bár, a kiadást és a bevételi elszámolást mindkét oldalról „szigorúan” kellett leírni. – Látszólag...Mindenesetre a kérdés, egyre gyakoribbá, és aktuálisabbá vált.

Aztán kitaláltak egy zseniális ötletet, a „vásárlók könyvét” de az eladók mindig ki tudtak mosakodni.

Felfelé engedelmes, tisztelettudó alkalmazottak képét mutatták. Meg aztán, a főnököknek is mindig kellett valami nyavalya. Hol egy kis ingyen szög, hol egy kis ingyen drót, vagy egy-egy felesleges szerszám. Eleinte. Később már rászoktak azok is a nagyobb darabokra.

Hát, hol a fenében tudták volna az alkalmazottak kiszorítani, ha nem a vevőktől? De nemcsak a vasas boltban vált ez a bevett firnájszosság szokássá.

Na meg, ha valamit pult alól lehetett megszerezni, a vásárló hajlandóságot mutatott a felárra.

Úgy, hogy mindenütt kialakult a korrupció, nem kellett, és kell annak az eredetét keresni. Inkább a kontinuitását...

Az ember már ilyen. Ha felül lehet kerekedni a másikon, képes a megvesztegetésre is. Csak dicsekedni lehessen, hogy neki ilyen is megtalálható a házi „leltárában”. Jól van ez, mert így halad a világ...

Ezért, ha a vevő panaszt írt a vásárlók könyvébe, mindig patyolat munkát végeztek. Tisztára mosták őket. Az egész vezérkar állította a Fogyasztóvédelem felé, hogy az alkalmazott nagyon rendes dolgozó, soha semmi panasz nem merült fel ellene, csak egy-két vásárló kötözködik, mert azoknak még a sz...r is keserű.

Sőt! Dirrek figyelték a szövetkezet központjában, hogy milyen gyakorisággal írogatnak egyesek. Ráértek. Miért ne tették volna? Akkor még majd minden kereskedelem szövetkezetbe tömörült.

Hej, azok a szép idők...

De, ugyan milyen rafinálnak kellett annak az eladónak, boltos segédnek lennie, aki *egy* kályhacső helyett, felet csomagol be a kedves vevőnek?

Vagy ha nem is felet, de a tartozékot kihagyja. Aztán bizonyítsa be a vevő, hogy nem-e duplán követeli, mikor a kész csomagot a kezébe nyomják! Erre is találtak megoldást. A fizetés helyén, nagy betűkkel írták ki, hogy: „*A pénztártól való távozás után, reklamációt nem fogadunk el.*”

Ezt a szokást a mai napig mindenütt megőrizték. Nyilván bevált, a felelősség elhárítására.

Ez érthető is lett volna, ha a kedves vevő orra előtt csomagolják be a kifizetett portékát, csakhogy, kész pakkot kapott a kezébe az istenadta.

– Szíveskedjék a pénztárnál fizetni, én addig becsomagolom – mondta készségesen a „kiszolgáló”.

Hát lehet ilyen udvarias, előzékeny, mézes-mázos gesztusnak ellenállni? Egy frászt. A kedveskedő szavakkal azonnal levették a lábáról a vevőt. Topogott is zavarában egyikről a másikra.

De, ha egy-egy – korábban pórul járt vásárló azt találta mondani, hogy – „... megvárom, míg elkészül a csomag.” – nagyon csúnyán néztek rá a bolti dolgozók, és alaposan górcső alá vették.

Mindenesetre a fizimiskáját egy életre megjegyezték. Nagyon illetlennek találták az ilyen, bizalmatlan viselkedést.

Ez már majdnem gyanúsításnak tűnt.

Akadtt üzlet, ahol ki is oktatták az illetőt. Sőt! Nemsokára gyakorlattá is vált. És nem csak az üzletekben, hanem az élet más területén is.

A felvásárló u.n. „Zöldért” telepeken sem volt ez másképpen.

Sok háznál termeltek zöldséget, gyümölcsöt, és még a kisterületű kerteket is ki tudták használni, földieper termelésével. Persze ehhez alkalmas föld kellett, vagy nagyobb haszonra nem számíthatott a vele bíbelődő, mert ráment a pénz, a gyakori trágyázásra.

A „Zöldért” felvásárló telepek átvevői „szigorúnak” bizonyultak a minőséget illetően. Aki külön rászánt egy ládával, annak első osztályúba vette át az áruját. Aki nem vette a lapot, az csak nézett, hogy a szépen kisablonozott, csumájával egyfelé fordított gusztusos gyümölcsöt leminősítették, miközben egyesekét, – ami nyilvánvalóan hitványabbnak látszott – azt felértékelték.

A szeme majd kiesett a szerencsétlennek, úgy bámulta a gyümölcsök nagyságbeli különbségét, de nem mert még szólni sem. Akadt, aki szóvá tette, de azt azonnal helyreigazították. – Vigye a piacra és ácsingózzon vele egész nap, ha nem tetszik! Vagy a fővárosba is viheti! – vágták rögtön a fejéhez

Erre nem igen tudott mit mondani a termelő, mert a helyi piactól sajnálta az időt, annyit meg nem termelt, hogy megszebb hordja. Meg, még több ideje is ment volna rá.

Mit tehetett? Csak reménykedett, hogy más is úgy jár, aztán majd csak elküldik a francba az átvevőt. Mindenki arra számított, hogy a másik fog panaszt tenni.

Hát, ez addig ment, míg a felvásárló úgy megszedte magát, hogy egy-kettőre felépült a háza, amire már a központ, a MESZÖV, vagy FÖLDSZÖV is felfigyelt. Attól függően, hogy ki indította a felvásárlást. Aztán már kéthetenként cserélték az átvevőket.

(Feltételezett megjegyzés: Valószínűleg ezért kellett később megteremteni a kapitalizmust az országban, hogy kialakuljon a versenyhelyzet. A rablásban...

Mert a lopogatás mégsem nyomott annyit a latban, mint a nyílt kapitalista rablás...)

Visszatérve a „régí szép időkre”, még a címetest sem tudta követni a vevő, mert a mögötte lévő mérleget, állandóan eltakarta a testével.

Jaj! Azt olyan, de olyan rafináltan csinálta! Mint egy kabaréban.

Még utánozni is nehéz lett volna némelyiket.

A vevő csakis a hátát látta a boltosnak. A mérleget soha! De, valószínűleg a hátán is lehetett szeme, mert ha a vevő jobbra lépett, hogy meglesse a mérleget, a boltos is tett egy sasszét jobbra. Ha meg balra lépett a szerencsétlen, akkor a boltos is.

Csak kellett, hogy legyen hátul szeme, vagy erősen kifejtett hatodik érzéke. De legalább egy kis darab tükör, vagy üveglap, amiben a vevő mozgását látni lehetett.

Még szép! Míg a boltos keményen ügyködik, a háta mögött nehogy elemeljen véletlenül valamit a mindig gyanús vevő! Még ő, a boltos gyanakodott! Végül már majdnem eljárták a csürdöngölőst, a vásárló akkor sem láthatta, hogy ugyan mennyivel csaphatta be. Aztán rájött, – ha nem is a boltban, de otthon biztosan, – hogy ismét megrövidítették. Átvágták, mint azt a bizonyost a palánkon. Csúnyán rászédtek, kijátsozták a bambaságáért, hiszékenységéért.

Ott kellett volna határozottan kiállni, hogy: „hadd lássam azt a mérleget, mennyit mutat!”

Ez bizony haragot szült volna. Ez a bizalmatlanság, már egyenesen sértés számba ment.

S ha már hazavitte az árut, hogyan menjen vissza az ágról szakadt rászédett vásárló, hogy a pontosan kifillérezett árért nem egy kg kenyeret kapott, hanem 75 dkg-ot? Vagy egy kg liszt helyett, 80 dkg-ot mértek a staniszliba?

Esetleg a gyerekeknek penészes mézescsókot adtak, mint a telepi boltos, az „előkapitalista” Sztupka.

És azt nem azért tette, mert a szódásüveget a láda helyett, az orrán tartotta.

Annál is inkább, mert csak a boltban viselte a lupe vastagságú okulárét.

Biztosan ismerte az egyszeri embert, aki az oldalbordájával járt ebédelni egy étterembe vasárnaponként.

Egészen biztos, hogy ismerte, és tőle lopta el az ötletet. Kell, hogy ismerje!

Na és, kitűnő ötletnek találhatta, ha már az „egyszeri embernél” is bevált! Aztán mér ne találta volna jónak, mikor csak egy vastag szemüveget kellett az asszonyra erőltetni, hogy nagyobbnak lássa a rántott szeletet. Így, kedveskedve, mézes-mázos hangon meg tudta győzni az asszonyt, hogy megárt neki a sok evés.

Bár, az asszony az istennek sem akarta feltenni étkezés közben a vastag szemüveget, mert olyan lett volna, mint bugyiban szeretkezni. Az urával, még sem mert ellenkezni a meggyőző érv hallatán!

Különben sem volt divat a ház urának ellentmondani. Így aztán nem tudott mit tenni, az egyébként kitűnően látó menyecskének evés közben szemüveget kellett viselnie. – Édesem! Tedd csak fel azt a látásjavítót – mondta neki a férj ebéd előtt – meglátod, milyen nagy szelet húst adnak ebben az étteremben.

Hihetetlenül nagy adagot. Megéri idejárni. Igazán megéri – mondogatta elégedetten, növekvő pocakját simogatva.

Az asszony, ha békét akart, nem ellenkezett az urával, és valóban. Mintha megnőit volna az adagja.

– Nahát! Tényleg milyen hatalmas szelet! – bizonygatta a férj igazát. Nem is tudom, meg bírom-e enni?

– Egy cseppet sem fájjon a fejed emiatt! Majd én megeszem – mondta, és késével megfelezte az asszony hússzeletét.

– Tudod – folytatta a férj – félek, hogy elhízol, pedig én olyan karcsúnak szeretnék mindig látni, mint mikor feleségül vettek – simogatta meg a kezét.

– Milyen udvarias, előzékeny vagy még most is – nézett rá az asszony párás szemmel.

Tulajdonképpen tényleg csak nézett, mert semmit nem látott.

Részint a vastag szemüvegtől, részint a párás szemétől. Legszívesebben sírt volna.

Otthon aztán nagyokat korgott a gyomra, amit nem bírt eltitkolni. Éhes volt, és úgy érezte, mintha nem evett volna semmit. – Igyál meg egy nagy pohár vizet. Az jót tesz az emésztésnek. – Ugyan milyen emésztésnek? – kérdezte magában, de hallgatott. – Próbálta elkerülni a vitát, veszekedést.

Nem ér meg annyit az egész – gondolta – majd eszem szalonnát, és kis híján elcsurrant a nyála, mikor a szép szelet friss borjúszeletre gondolt, illetve a maradékra.

Ám az ura nem elégedett meg ennyivel. Mindig vastagabb, és vastagabb szemüveget vett asszonyának, hogy nagy szeletet lásson a tányérján akkor is, mikor már csak egy falatnyi székenkezett rajta.

Végül az asszonyka szeme hozzászokott a nagyító szemüveghez, és semmit nem látott nélküle. Ráadásul meg is rondult tőle, és csont sovány lett az éhezéstől.

Akkor még nem hirdették az OFOTÉRT-ek, hogy „... a szemüveg öltöztet..” Vagy csak az asszony nem tudott róla. De a férj se nagyon, mert az asszony majdnem megvakult, és feleségét még idő előtt felcserélte egy kőkényszeműre. Még szép! A szemüveg is sokba került!

Sztupka cimetes is hozzászokott a vastag szemüveghez, és jól meg is szedte magát. Illetve a családja. A jutalmát is elnyerte. Az összetarhált szép házából öregségére kiköltöztették a kamrába.

Érdekes módon, a környezetében a szomszédság nem szánta, és nem is sajnálta.

Hogy milyen lélektelenek tudnak lenni az emberek!

Sancit, az apja mindenből kizárta. Soha nem ajándékozta meg, nem kedveskedett nem tanúsított vele szemben nagylelkúséget.

A vizet, ásott kútból kellett felhúzni, ami nyáron is jéghideg volt. Itt mosakodott a gyerek, télen félmeztelen, nyáron meztelen.

Külterületen a házaknál, csak egy udvari ásott kút állt, így minden egyes áldott reggel ott didergett egy bádoglavór előtt, és csutakolt. Derékig. A többi rész nem számított. Azt úgy sem látta senki. Legfeljebb oroszlánszag terjengett körülötte.

De hiába is mosta volna meg például a lábát, ha a zoknit hetekig használta. Vagy nem is hordott zoknit, mert nem telt rá. A nadrág szára eltakarta a csupasz részt. Miért? Faludy György költő sem használt zoknit! Ő maga mondta egyenesen bele a kamerába. Csakhogy ő más miatt nem hordott! Nem akarta, hogy a gumi elszorítsa a vérkeringést. Egészségesen akart élni, és sokáig. Így is lett. Megérte az aggkort, és talán ettől lett örülten szerelmes, egy korától messze eső női hölgybe.

Sanci a hidegvízben való lubickolást meg is szokta egészen öreg koráig, mint mindent, amit az apjától tanult. Csak később, már nem lavórt használt, hanem tusolt. Végülis, egészségesen élt, és edzett lett. Legalább is annak látszott. Kívülről.

Még 85 évesen is olyan kigyúrt testet mutogatott a ceragemi vetkőzéskor, mint egy 40 éves!

A többi hasonló korú csodálkozott ágyra fekvés előtt, és sokan irigykedtek.

Na, nem azért járt a ceragem ágyra, mint tömegkezelésre, hogy mutogassa magát, bár nem volt ellenére. Hanem mert „ingyé” lehetett ráfeküdni!

Csak a mája...meg a fogai! Arról jobb volt nem beszélni, de nem vett róla tudomást.

Olyan fényes fémfogakat utoljára Bükfürdön lehetett látni az oroszok szájában, mikor egy turistacsoport megszállta a melegvizet medencéket. Mint annak idején az országot, és ne-

vetve mesélték, hogy milyen örömmel fogadta őket a lakosság....

Persze, napjainkra már ilyen fog is jó lenne a lakosság egy részének. Sokkal jobb lenne, mint fogatlanul....

Hát, minden viszonyítás kérdése.

Sanci, az apjára akkor haragudott, hogy jéghideg vizet kényszerített rá még télen is, de aztán úgy megszokta, hogy nem tudott nélküle megenni. Felpezsdítette a véréét.

Nem hiába mondta az öreg a fiának, hogy akkor lesz belőle ember, ha magától jön rá mindenre. – Tanuld el – hajtogatta állandóan. Magadtól lesd el! Magadnak lesed el!

El is leste, és amit ellesett, az bevésődött az agyába.

A fia hamar rájött, hogy sok igazság volt abban, amit az apja mondott neki, csak hát, jobb lett volna egy kényelmesebb élet.

Főleg, mikor már gyűltek a „garasok”.

Azért, igyekezett mindent eltanulni. Igazán szorgalmas gyereknek bizonyult. És roppant fineszes.

Mindenben az üzletet látta, és mindenkiben a rászedhető üzlettársat.

De, nagyon ügyesen csinálta, mert a becsapott illető még meg sem tudott rá haragudni. Ez bizony művészet volt, akárki akármit mond!

Soha senki nem tudott rá igazán megorrolni, csak legfeljebb fogadkozni, hogy alkalom adtán visszaadja. Erre azonban a rászedett illetőnek, szinte semmi esélye nem kínálkozott.

Sanci le tudta szerelni az embereket. A mások baja nem számított, *csakis az övé.*

Akadtt olyan becsapott ember, aki nagy dérrrel-dúrral állított be hozzá, hogy most aztán jól pofán csapja, de Sanci jó diplomatának bizonyult.

Mivel előre látta a haragos kifejezést, ő meg, ismerte a saját gazságát, hát olyan hangos üdvrivalgással fogadta, mintha megütötte volna a főnyereményt, és az illetőnek köszönhetné.

Azonnal behívta a lakásába, hozta a bort, pálinkát, attól függően, hogy az illető mit szokott inni leginkább.

Na, most – akár az első pohár után is –, ugyan ki mert volna előhozakodni a panaszával? Sanci nem sajnálta a piát, igazán nagylelkűnek mutatkozott. Meg aztán, ilyenkor neki is oka volt az ivásra. Mert inni nagyon szeretett. Vig kedélyű ember lévén, nem fukarkodott. Az más lapra tartozik, hogy *viszont* vendégeltette meg magát, ha úgy adódott, ha nem.

Ha nem adódott, akkor keresett rá alkalmat.

És mikor, és hol melegednek, hol borulnak össze az emberek? A pohár mellett! Akár a lakásban, akár a kocsmában.

De egyébként nagyon f...rági embernek tartották. Ezt vágták a képébe. Nem is egyszer.

Meg kell hagyni, hogy imádott mulatni, és nagyon szeretette a társaságot. Főleg, mikor már elkezdett öregedni.

Egy heppje volt. Hogy *a nevét valahogy megőrizze a történelem*.

Ezt szentül megfogadta, hogy véghez is viszi.

Ezért gyűjtögetett, kapirgált, mint az apja, aztán végül úgy is járt, mint a fater. Vagy majdnem.

Az öreg az összegyűjtött fémpénzt mindig papírpénzre váltotta, amikor már húzta az oldalát.

Aztán meg takarékkönyvre. Azt is az oldalán hordta egy ideig.

Mikor megbetegedett, és teljesen legyöngült, akkor bele-tette a nadrágzsebbe. Majd meghagyta, hogy csakis a kedvenc, kenyérkereső nadrágjában temessék el.

Valószínű, hogy érezhette a közeli halálát, mert arra kérte az asszonyt, hogy ő fürdesse meg, ne hagyja, hogy a kíváncsi, kántáló vénasszonyok lapogassák végig. Az asszony már, különben is megszokta.

Főleg a lankadó részeknél. – Még csalódnának bennem – gondolta a halálos ágyán is, mert ráadásul hiú emberként ismerték.

Az asszony azt gondolta, hogy vénségére is megőrizte a büszkeségét.

Haldoklóról jót vagy semmit...

Az ura a biztonság kedvéért, némi pénzmagot osztott szét a családban, és azzal vigasztalta őket, hogy rájuk testálta a házat, amiben éltek.

Bizony manapság hasonló helyzetben ennek is sokan örülnének. Hát... változnak az idők.

De, ugyan ki a fene gondolt volna rá, hogy egy nagy értékű könyvecske lapult a nadrág belső zsebében? Még csak meg sem fordult a fejében senkinek.

Bár a fia valamit gyaníthatott, mert végigtapogatta a már halott apját, mikor az anyja rászólt. – Nem szégyelled magad? Mit matatsz egy halotton? Ráadásul az apád! Ezután nem hagyta magára az urát, míg el nem temették. (Talán, a túlvilági angyalokra gondolva indult vagyoniával a nagy útra.)

Meglehetősen magas kort ért meg a maga 96 évével, így aztán nem boncolták.

A fiúban állandóan motoszkált az ördög, hogy az öreg a föld alá vitte a vagyont, de felnőtt korában sem talált rá okot, hogy „exhumálják”. Meg magyarázatot, hogy miért tette volna. És miért vitte volna magával? – tépelődött. – És ha még sem találok semmit? – rágódott egyre.

(Egyébként, azokban a sírokban is találtak értéket az építők, amely házakat a temetőkre építettek.)

Sanci, nem tudott belenyugodni soha, és egyre jobban felerősödött benne, hogy az apja megfosztotta családját a boldogulás lehetőségétől. Titokban, abban reménykedett, hogy egyszer mégiscsak feltúrja a sírt, de addig-addig halogatta, míg elkésett vele.

Már régen nem temettek arra a helyre, mert kinőtte magát a temető. Mikor eljött volna az idő, nem lakott a régi házban, mert egy nagyvárosba költözött. Akkor jött rá, hogy milyen hátránya is lehet az urbanizációnak.

Meg, hogy milyen rossz tulajdonságot örökölt apjától a hiúsággal, mert nem akart vaskereskedésben dolgozni élete végéig, mint az apja.

Mikor hazalátogatott, megdöbbenve látta, hogy a temető fölé házakat építettek.

Ez nagyon elkésérítette, és „savanyú a szőlő” szemlélettel, azt mondogatta magában, hogy nem volt az öregnek még tetűje sem. Aztán egy sértődött, kegyvesztett takarékszövetkezeti ismerősétől hallott valamit, ami arra utalt, hogy az öreg pénzét „*átalakulás előtt beforgatták*”, mivel évekig nem jelentkeztek a könyvvel. Ez azonban kevés volt a bizonyításhoz. De ahhoz nem, hogy rágódjon az átverésen. Pedig a takarékszövetkezet alkalmazottai mindenkit ismertek a kisvárosban. Ha akartak, szólhattak volna a családnak, hogy az öreg pénze náluk van elfekvőben. Nyilván nem akartak.

Keserűen, de továbbra is szorgalmasan gyűjtögetett fillérről fillérré, míg nem a nagyváros egyik leggazdagabb embere lett.

Sikerült összehátráhalnia annyi pénzt, hogy a belvárosban egy hatalmas házat meg tudott venni. Először is.

Ezen mindenki csodálkozott.

Innentől, még több barátja akadt, ami dagasztotta a büszkeségét és a mellét. Annál is inkább, mert állandóan üzletelt. Adott, vett. És mindig haszonnal.

Később a házat is sikerült eladni, és ott állt a rengeteg pénzzel, utód és feleség nélkül.

Igaz, együtt élt egy asszonnyal, de az istennek nem esküdött volna meg vele! Nem akarta, hogy az asszony örökölje a vagyonát. Csak ette a főztjét, és a sok édes süteményt.

Sanci már cukrot pisilt, ami folyton mellécsöpögött a WC-kagylónak, és állandóan acetont lehelt. De ő nem törődött vele. Isteni szerencséje volt, hogy nem kellett neki semmijét amputálni.

Morbid módon még viccelődött is, hogy ha valamelyik szélső lábát levágnák, a középső megmarad.

Azt ő sem tudta volna megmondani, hogy *minek*, mert az élettársa állandóan panaszkodott, hogy kudarcot vall. Vagyis.... inkább nem kívánja őt, a mamát. Mert kedveskedve úgy szólította, hogy „mama”.

Húsvétkor némi öniróniával, mindig elmondta az alábbi négy soros versikét:

„....Van nekem egy kis locsolóm,
kölni nincsen benne,
Ha én azt most elővennem,
nagy röhögés lenne...”

Mint fentebb kitűnt –, a megpanaszoltnak – semmi más vágya nem volt, mint dédelgetett álma.

Hogy a történelem megőrizze a nevét.

Célozgatott is rá, de senki nem értette. Ő meg nem beszélt róla, csak sejtetni engedte a szándékát, amit senki nem hitt komolyan.

Hanem az asszonyt állandóan macerálták az ismerősök, hogy gondoljon a jövőjére. Mi lesz, ha egyedül marad? Addig meg szolgálta, mint egy cseléd. Akkor még nem gondolta, hogy eljön egyszer az, az idő, mikor egy jó bejárónői állásért sokat lehetne kérni.

Ő ezt elmulasztotta. – Hogy nem tudod elérni, hogy megesküdjete? Ennyi idő után már lehetne benne egy kis emberiség! – mondogatták folyton.

Iluskának ez fáj legjobban.

Pedig akkor, még nem volt divat az összebútorozás csak úgy balkézről, mint később a fiataloknál.

Mert ha inentől csak az utóbbi húsz évet nézzük, a fiatalok mintegy ötven százaléka – talán vallási elleni dacból – vagy ki tudja miért, az istennek sem akarta az életét hivatalosan a másikhöz kötni.

Még arra sem gondoltak, és gondolnak ma sem, hogy a megszületett gyermeküknek talán ártanak vele, mert több ezer

éves hagyományt csak úgy felrúgni... nagy bátorság és nem is praktikus, a későbbi beszerzendő dokumentumokra is gondolva.

Régen kimondottan szégyennek bizonyult, ha két ellentétes nemű ember csak úgy összeállt.

Hát, változnak az idők, változnak a szokások...

Ezért minden alkalommal, mikor társa hazaért, az asszony úgy nekiesett, hogy veszekedésüktől zengett a ház. Bár, a szomszédok lassan megszokták, mert egyre ment nekik, hogy veszekedés, vagy tivornyázás.

A közvetlen szomszéd egy időben próbálta velük megteremteni a jó viszonyt, de nem sokáig élt a barátság. Végül, azon a folyosón mindenki elzárkózott előlük, mert tartottak az asszony nagy szájától. Maximum köszönésre tellett.

Az élettárs egyre tüzelte, hergelte magát. Előfordult, hogy mikor Sanci ebédre hazaért – mert beidomította, hogy egyetlen percet sem késhet – a leveses fazekat úgy vágta az asztalra, hogy fele kilöttyent, és minden úszott.

Fazék, teríték, padozat. – Nesze zabálj! – vicsorgott rá.

Élettársa, indulatát visszafojtotta. – Mi bajod van már megint? – kérdezte azért csendesen – megbolondultál, vagy részeg vagy?

Az asszony nem szólt semmit, csak duzzogott. De kiszorgálta. Az meg, mindent megevett, amit elébe rakott.

Próbálta volna nem megenni!

Ettől függetlenül egész nap zúdultak rá a vádak. Aztán fogta magát, és füldegót helyezett mindkét fülébe. Hallgatta a tévét, mert akármi is zörgött benne, mégiscsak kellemesebbnek találta, mint a nő dühöngését.

Ilyenkor még rosszabb lett. Az asszony tört, zúzott. Ami a keze ügyébe esett, mindent a földhöz vágott.

Edények csattantak, és törtek darabokra. Volt belőlük elég.

Hanem, ha meggondoljuk, Iluskának lehetett, némi igazza.

Mikor azt az óriási házat Sanci a belvárosban megvásárolta, meglehetősen lepusztult állapotban vette át.

Több lakásból állt, és egy lakót –, egy öregasszonyt –, sehogyssem tudott kitenni. Ráadásul, az a lakás tűnt a legjobbnak, és legnagyobbnak.

Az öregasszony, már inkább élemedett kornak örvendhetett, így nem tudta elfogadni, hogy megváltozzon a lakhelye. Pedig Sanci annyit, de annyit rohangált, hogy a banyának megfelelő lakást szerezzen!

Összeköttetéssel, amit lehetett, elért. Hogy kirakhatja az öregasszonyt, hogy milyen lakást szükséges neki biztosítani, annak milyen lakást köteles elfogadni, és a határidőt, megmindent, aminek kapcsán jogait érvényesíthette.

De a legfontosabb, hogy törvényesen kipaterolhatta. Nagy eredmény!

Már a dolog rendben is lehetett volna, mert még egy olyan pillanatát is sikerült kifogni a lakónak, amikor az elébe tett papírokat aláírta. Beleegyezve a költözködésbe, aztán meg szóban mindent visszavont.

Megkötötte magát.

Végül bíróságra kerültek.

A bíró gyorsan végzett, mert a lakó nem fellebbezett idejében.

Egy ügyvéd kiokosította az új tulajdonost, hogy aláírás után meddig ne bolygassa a bérlőt.

Sanci egy drága, de finesztes jogászt fogadott, nem vacakolt. Nagyon szeretett volna már túl lenni az egész herce-hurcán, ami érthetőnek tűnt. – Ne is menjen a házba – figyelmeztette nyomatékka, – ne zaklassa fel a jelenlétével.

Sanci megfogadta a jó tanácsot – végül is ezért fizette az ügyvédet! Nem csak úgy l'art pour l'art.

A vártnak megfelelően, a bírósági tárgyalás már csak formálisan zajlott. A lakónak menni kellett, és a perköltséget is neki kellett állnia.

Azért a bíró a végén feltette a kérdést, ami motoszkált benne, mert nem értette sem az új háztulajdonost, sem a lakót.

– Asszonyom! Elárulná, hogy miért nem akar abból a régi házból kiköltözni? Hiszen egy nagyon kedvező lakást kapott helyette.

Az öregasszony sírva fakadt.

– Nem tudom a macskáimat hova tenni.

A bíró megrökönyödött.

– Hány macskája van? – kérdezte közömbösen, mert arra gondolt, hogy ez csak mondva csinált kifogás.

– Már pontosan nem is tudom. Azt hiszem harminc. Nem. A Cirmi most fialt. Bár, kettő elpusztult – törölgette a szemeit koszos zsebkendője sarkába. – Na, nézzük csak – számolt komolyan az öregasszony – alighanem harmincöt. Vagy harminchat?

Már tényleg nem tudom. Két hete még harminchat volt. A bírónak elakadt a lélegzete. Nem mert többet kérdezni, mert félt, hogy felkínál neki egy pár macskát.

Nem is engedte a továbbiakban megszólalni, pedig az öreglány már bizalommal beszélgetett vele.

Arra gondolt, hogy az új lakásban rendesen kicsesznek a szomszédokkal, ha ezeket mind odaviszi. Gyorsan lezárta a tárgyalást, mert egyébként, ő személy szerint utálta ezeket a szőrös hízelkedő négy lábúakat.

Még a saját haját sem bírta az ágyon, szőnyegen, pedig már erősen hullott.

Hogy mi lett a macskák sorsa? A jó ég tudja. De állítólag mérgezni kezdték a szerencsétleneket, és az öregasszony ebbe belebetegedett, majd elvitte az ördög.

Iluskának már többször megfordult a fejében előzőleg ez a lehetőség, de aztán nem merte vállalni a következményeket, mert érintett volt. Pedig egy kis türelemmel megspórolhattak volna egy lakás árát.

Vállalt viszont mást, amibe meg ő betegedett bele, ami egész további életét meghatározta.

Mikor az öregasszonyt elköltöztették – mert ezt is beleírták a szerződésbe – a rühes macskákat is el kellett szállítani.

Hű! De mekkora muri támadt!

Bele is izzadtak, mire összefogdosták mindegyiket. Csupa-csupa macskakarmolás lett a kezük.

Kérdezték is az ismerősök tőlük.

– Mi az? Tán költözködtetek, és ti vittétek a macskákat?

– Ráhibáztál – mondták kényszeredett vigyorral.

Az új tulaj, egy rakás ketrecet vásárolt, amiben aztán nyérceket tenyésztett, de mire felszaporította az állományt, ellopták az utolsó darabig. Hogyan csinálták? Esze is kevésnek bizonyult hozzá.

Felhagyott hát az állattenyésztéssel a városban, örökre.

Talált magának szakmába vágó elfoglaltságot.

Mikor teljesen kiürült a ház, fellélegeztek. Hanem következett a takarítás.

Még Sanci sem gondolta, hogy mi vár rája.

Azt érezte, hogy rettentő bűdös van a lakásban, de a valóság minden képzeletét felülmúlta.

Mindenütt macskaszar –, mint a guanó – lerakodva, ahol csak az állatok tartózkodtak.

Akkor láttak tisztán, mikor az összes rongyot zsákokba gyömöszölték, és a 25-ös égőt 100-asra cserélték.

Az ablakpárkány, a mennyezeti lámpa, a falak, ajtók, mind-mind csupa macskaszartól bűzlöttek.

Nem akartak hinni a szemüknek.

A macskapiszok egyébként is olyan bűdös tud lenni, hogy keményen kell állnia a sarat annak, aki a közelébe kerül.

Nem véletlenül járja a mondás, hogy „valami olyan bűdös, mint a háromnapos macskasz.. a pincében”. Ja, meg szőrös is.

Na és, ezt nem lehetett becézni, hogy macskapiszok, vagy macska kaki. Ez bűzös macskaszar volt! Még, ami megszáradt, az is bűzlött.

(Megjegyzés:

Senkinek nem kell fincsorogni, mert ha előszóban ki lehet mondani, akkor le is lehet írni. Ez nem mocskos obszcén szó, ez maga a valóság ábrázolása, hogy a kedves olvasó minél életszerűbben el tudja képzelni.

Mert egyébként, fogalma sem lesz arról, hogy így is élnek emberek. Finoman fogalmazva, a higiéniára tekintet nélkül, úgymond „igénytelenül”.

Mert ha a saját piszkában fetreng tehetetlenül, betegen, az egészen más helyzet, mint fenti lakó, aki közel negyven macskával, és ki nem tisztított mocskában él évtizedeken keresztül. Ezen észrevételt a szerző, kivételesen a teljes, megtörtént valóságot osztja meg a mélyen tisztelt olvasóval.)

– Na, Iluska! Kezdhetjük a takarítást – sóhajtott fel Sanci a világ legtermészetesebb hangján.

– Élettársa csak ránézett, és abban minden benne látzott. Aztán ki is mondta.

– Takaríts te vазze! A te nevedre vetted a házat! – majd otthagya a tanácstalan férfit.

Nagyon nem tetszett neki, hogy egy ici-pici része sem lehetett benne.

Illetve később lett, csak nem a tulajdont illetően.

Sanci tulajdonrésze mindig tabunak számított.

Otthon – talán a megszokás végett, ami évtizedeken át beletöpreződött – az asszony hozzáfogott a főzés előkészítéséhez.

Minden akadt, ami csak kellett.

Ha nem frissen, akkor az összetarhált öt alagsori kamrában elhelyezett, öt darab hűtőláda valamelyikében.

Úgy, hogy Iluska nem csinált gondot abból, ha nem jutott a piacról aznapi áruhoz.

Az öt alagsori kamrában, mindenütt mást tároltak. Az egyikben tisztálkodó szereket, a másokban ruhaneműket, a harma-

dikban befőttek, a negyedikben ócska holmikat, az ötödikben hűtőládákat.

Bár, egy-egy hűtőládát minden tárolóban elhelyeztek a biztonság kedvéért. Mert ugye, sose lehet tudni.

Megérték ők már mindenféle érat.

Úgy felkészültek mindenből, mint egy esetleges háborúra. Na, ja!

Aki már átélt egyet is, az tudja, hogy mit jelent a rejtett, tárolt, tartalékolat élelmiszer.

Akadtt olyan lekvárja, amiről nem is tudott.

Valahogy úgy elrejtette, hogy kiesett a látászögéből.

Aztán mikor egy kis rámolást, vagy szemrevételezést – „leltárt” – készítettek, előkerült.

Az lett olyan kemény, hogy késsel kellett kivágni.

De úgy összeszáradt, hogy még félig sem volt a lekváros üveg.

Szokott ilyet csinálni a lekvár, ha megfedkeznek róla. Főleg ha sok cukrot tesznek bele.

Hát ezekbe tett bőven. Már mér ne? A cukor, tartósít.

Mikor, dühösen hazavágtatott a lakásába, főzni kezdett, mint mindig. Mert mit is csinálhatott volna, mikor ketyegett a „*kényszer-tevékenykedési*” órája? Meg aztán, meg is szomjaz, ott és szokás szerint felbontott egy üveg vörös bort.

Mikor Sanci egész nap nem jelentkezett még ebédre sem, meg uzsonnára, akkor csak elhajtotta a kíváncsiság az új házba..

Nem kellett messze mennie.

De már azon a rövid úton jól felhergelte magát.

– Most oszt megkapja a magáét! – füstölgött, mert olyan még nem volt, hogy élettársa ne érjen haza pontosan az ebédre. Illetve ritkán, de akkor bejelentette.

Még ha futnia kellett szegény embernek, akkor is pontos időben ott ült az asztalnál, szalvétával a nyakában. Vagyis hát... a konyharuhával.

Na és? Az is megtette a szolgálatot. Nem csoda, hisz Iluska mindig ebédnél kezdte a vitát, és a szerencsétlenek már a keze is reszketett, nem csak a gyomra.

Az utóbbi időben azért elég gyakran előfordult, hogy a kiszabott időre még sem ért haza, és be sem jelentette. Ettől függetlenül az asszony feltálalta az ebédet. Amikor hazaért, ette a hideg ételt.

Iluska, mire odaért a házhoz, sok minden megfordult a fejében. Már arra is gondolt, hogy a pasija takarító brigádot fogadott.

Jól is kapizsgálta, de mikor a harmadik brancs nem vállalta, akkor Sanci egyedül fogott neki fel-, és lekaparni a vastag guanót.

Minden létező szerszámot elővett, de a vastag lerakódás nem engedett. Bosszút állt a kapzsi vásárlón.

Kiült az udvarra, és majdnem sírva fakadt dühében.

Az asszony szó nélkül bement a lakásba, és látta, hogy ez bizony különleges helyzet. Azt is látta már, hogy miért tudta olyan olcsón megvenni a társa a házat. De rajta semmi nem fogott ki.

Az a típusú nő volt, aki dacból is próbált megbirkózni a nehézségekkel.

– Majd én megmutatom! – mondogatta mindig, mert nem bírta az élhétlenséget elviselni.

Még az előző férfinál, a hites uránál szokott rá erre a hetvenkedésre.

Vásároltak egy pár karton hypót, sóssavat, és klórt. Az utóbbival minden macska hagyatékot végiglocsoltak, aztán rázárták az ajtót. Egy hét múlva megpróbálták bejutni, de a klór olyan erős szagot bocsájtott ki a macskaürülékkel elegyedve, hogy a szomszédok kis híján meglincselték őket. Nem is akadt egy beszélős sem.

Már majdnem kihívták a KÖJÁLT, hogy törjék fel a házat.

Nem volt mese. Iluska maszkot tett az arcára, de fújhatta. Az egész klórt belélegezte.

Úgy összeroncsolta a tüdejét, hogy állandóan asztmás rohamok jöttek rá.

Onnantól kezdve havi rendszerességgel járt a tüdőszűrőbe, és állandóan befulladt.

Ilyenkor mesterséges lélegeztetést kapott. Na meg egy rahedli gyógyszert, a vörösbor mellé. Hogy melyik hatott, az ördög sem tudja.

De, hogy a Sanci mit kapott.....

Örökké a tányérján volt a macskasz...

Legyünk őszinték. Meg is érdekelte. Ám, ő nem aggódott Iluska egészségéért, mert –, mint tudjuk – egy dolog járt a fejében állandóan.

Hogy a történelem megörökítse a nevét.

Úgy gondolta, hogy tenni nem tehet semmit, meg aztán neki is akadt elég baja.

Mikor, kicsinosították a házat, kialakították az udvari lakásokat, albérlőkkel tömték meg.

Nagyon kellett a pénz.

Az új tulaj, az albérlőkkel foglalatосkodott.

Hanem Iluska is megtalálta a maga szórakozását.

Szépen kézimunkázott, amire ráment a java látása is, mert este sem tette le. Még tv-nézés közben sem.

Állítólag, nyugtatólag hatott rá. Közben agyalt. Mellette kikicsoszogott a konyhába, ahol a vörösboros palack mindig kéznél, illetve lábnál várakozott.

Iluska kimondottan a vörösborot konvenіálta – mivel az vészaporító hírében állt, – amit a hozzá vendégségbe járóknak illett tudni.

Ha meg nem, akkor Sanci gyorsan kicserélte az üveget, hogy az asszony kedvébe járjon.

Hát.. az embernél kialakulnak a praktikák, ha békét akarnak.

Társa nagyon akarta békét, és jövet-menet állandóan kereste az üzletekben az akciós árukat.

Képes volt elmenni a város másik végébe, ha megtudta, hogy két forinttal olcsóbban kínálják a cukrot.

Jól bevásárolt belőle, aztán alig bírta el.
Elcipelt az húsz kilót is! Inkább megszakadt volna, de nem hagyta ott!
Ilyenkor elégedetten, de szótlanul ettek, és csak később került terítékre, az esküvő.
De mindig terítékre került! És az utóbbi időben egyre gyakrabban, mert élettársát „uszították” ismerősei.
A férfi teljes mértékben elzárkózott előle. Pedig egyszer majdnem kötélnek állt.
Aztán a szerencséje rákacsintott, mert az asszony megbetegedett.
Egyébként meglehetősen nagyot hallott, és ezért is beszélt általában hangosan. Ez azonban nem bizonyosodott be, mert olyan esetekben, mikor Iluska szidalmazta, mindent meghallott, és viszont csendesen szólt vissza, hogy lenyugtassa. De ez olaj volt a tűzre.
A nő, amúgy rendesen bevadult, hogy nem tudta felidegesíteni párját, az agyvérzésig.

Állítólag az emberek azért kiabálnak, mert süketek, vagy félnek. Sanci ilyenkor nem kiabált.

Ő, alkalmi süketnek bizonyult. Van ilyen.

Az asszony már megint egy hónapja macerálta, az örökzöld témával, és jogosan, mert majd negyven év együttélés után, azért csak megérdemelte volna azt a vacak papírt.

Nem beszélve az ellátásról, meg arról, hogy Sanci Iluska lakásában lakott. Hogy az asszony mit remélt tőle? A franc se tudta, pedig ez az egyetlen vágya volt, és ez is reménytelen.

– Öltözz, elmegyünk vásárolni – mondta hirtelen a társa.

Az asszony nem értette a dolgot, de azért indulásra készen állt.

Mászkáltak, mászkáltak, kirakatok után kirakatokat nézegettek, bámultak.

Már mind a ketten elfáradtak, meg a szomjúság is gyötörte őket, de a viláért meg nem ittak volna vendéglőben semmit! Hogyne! Mikor otthon az alagsori kamra dugig volt piával. Csak nem költenek feleslegesen! Még a húsz évvel azelőtti valódi orosz vodka is akadt eredeti üvegben. Nagy kincsnek számított, mert olyat sehol nem, tudnak csinálni. Nem véletlenül nyakalták a ruszki, nem lehetett tőle berúgni. Akármennyit is ivott meg az illető, nem fájdult meg tőle a feje. De ezt a nem éppen reprezentatív csomagolású italt, csak különleges alkalomkor vette elő.

Így aztán mentek, kutyagoltak szomjasan, míg megint rájuk mosolygott a szerencse, mert szerinte állandóan kerülgette őket.

A HÁLA

Az egyik cipős kirakatban hatalmas plakátok hirdették, hogy *leértékelés!*

– Gyere mama! – rikkantott rá élettársa – megnézzük, mit árulnak.

Iluska a fájós lábaival csoszogott utána reménykedve, hogy valahol le tud ülni.

– Mind a két lába égett a sok caplatástól.

Mikor beléptek a cipőboltba, Sanci nagyvonalúan mutatott a leértékelt árukra.

– Na, válassz! – mondta nagyképűen, és megtapogatta zsebében a bukszáját.

Az asszony kérdően nézett rá.

– Azt veszed meg, amelyiket akarod! És annyit veszel, amennyit akarsz – biztatta.

Iluska még nagyobb szemekkel bámult rá, pedig már normális állapotban is meglehetősen golyóztak.

A sok piától...

Fél óra alatt előttük hevert az egész készlet.

Este az öregek diszkójába igyekeztek, hogy az asszony felvehesse az egyik leértékelt cipőjét.

Sanci úgy pörgette a menyecskéket, mintha bértáncos lett volna. A mama meg ücsörgött. Most is mamának szólította, mert, kedveskedni akart neki. Ez nem került semmibe.

Iluskának csakis akkor nevezte, ha nem tetszett a mondani-valója.

Például, mikor azt hallotta, hogy „*mikor házasodnak már meg.*”

A nő az új cipőjében az asztal végén üldögélt magában, mert senkivel nem tudott kapcsolatot teremteni.

Aztán nekidurálta magát, és mindenkinek elmesélte, hogy milyen figyelmes a férje. Pedig senki nem kérdezte. Férjének nevezte azok előtt, akik nem ismerték őket. Akadt olyan, aki udvariasan rákérdezett, hogy ugyan mit követett el?

– Cipőt vett nekem. Egyszerre öt párat – lelkendezett.

– Ötöt? – csodálkozott az egyik nő. – Minek annyi?

– Leértékelték – nézett szét büszkén, mintha legalábbis egy Mercédeszt kapott volna.

– Na, ez sem bolondul már meg – bámultak a többiek, de csak annyit mondtak, hogy „ez igen!”

Iluska elégedettnek látszott.

Ő kevéssel beérte. Csak két dolog boldogította volna. Az egyik a közel negyven év együttélés utáni házasságkötés, és a vörösbör. Az utóbbiból vittek is magukkal, de senkit nem kínáltak meg.

Az egyikhez minden további nélkül hozzájutott.

De, nem is vacakolt vele. Ritka volt az a nap, amikor csak egy üveggel fogyasztott el.

Hja. Valami neki is járt. A száján kívül...

Egy alkalommal ismerőseik – Sanci egykori munkatársa és férje – felkészítették Iluskát, hogy megadják neki a tiszteletet.

Hatalmas virágcsokorral, minőségi vörösborral, és egy tepsi frissen sült pogácsával állítottak be. A pogácsát az ünnepelt, még ebéd előtt felfalta. Az egész csomaggal. Úgy gondolta, hogy neki jár, ő az ünnepelt, mit vacakoljon vele. Egyiket a másik után küldte le. Ízlett neki, mert ez tényleg frissen sült.

Aztán, mint később kiderült, a névnapot megelőzően kellett volna menni.

Míg az ünnepelt a konyhában szorgoskodott, addig a szobában a házigazda töltögette volna a poharakat, de csak ő egyedül szívott be. A vendégek –, nagy bánatára – nem ittak. De azért neki jó kedve lett. Már hogy a fenébe ne, mikor pálinkát, likórt, sört, bort, mindent végignyakalt.

Ilyenkor semmi nem számított, csak hogy berúgjon.

A nőnemű vendég megkérdezte, hogy a lába alatt az a szőnyeg lapul még, amit régen a Jóska leöntött Metaxával?

Sanci halkán, és kényszeredetten nevetgélt, és csendre intette a kérdezőt.

Emez nem akarta venni a lapot, csak később, mert úgy gondolta, hogy egy kicsit megszívatja a házigazdát.

– Hát, nem mindennapi esemény volt!

– Nem – mondta nyakát behúзва a házigazda, mert nem tudta kikerülni a választ. Előbb felhajtott egy pohárral, hogy bátorságot merítsen, aztán, megpróbált kitérően válaszolni.

A szőnyeget a világért sem emlegette.

– Jóska úgy beszívott, hogy végigrókázta a lépcsőházat, mire kicipeltem a ház előtt lévő park padjára. Iluskának kellett feltakarítani mindent.

– Miről van szó? – kérdezte kíváncsian a nő férje, mert nem értette, hogy miről beszélnek.

Az megszánta a házigazdát és csak annyit mondott, hogy „semmi”, miközben meglökte a férjét. A konyhából az asszonya beüvöltött.

– Hallom ám, hogy miről van szó!

Sanci a szájára tette a mutatóujját, jelezve, hogy nem alkalmas az időpont a témára, mire azok megszeppentek.

Hirtelen más témába fogtak. Persze, nem úszták meg, mert az ünnepelt alaposan letolta a házigazdát.

Ünneplés ide, ünneplés oda, megint belerondított a névnapba. Szokás szerint.

De egyúttal végleg megugrasztotta névnap-i köszöntőit.

A vendégek ugyan nem szerettek volna ebédelni akármi-lyen jól is főzött a háziasszony, de olyan pressziónak voltak kitéve, hogy úgy gondolták, jobb, ha megadják magukat. Hamarabb szabadulnak.

Kényszeredetten az asztalhoz ültek.

– Iluskával nem szabad ellenkezni – figyelmeztette őket a házigazda.

Kénytelen kellett nekifogtak az ebédnek, pedig otthon várta őket a saját készítésű finom oldalas.

Ráadásul hidegen is, melegen is isteni.

Megették a levest, és a külön tálalt gyökérféleséget, amit a háziasszony kézzel, mindenkinek rakott a tányérjába, mielőtt leszopogatta az ujjait.

– Ezeket mind meg kell enni, mert megsavanyodik – mondta. A vendégek csak néztek. Ha meg kell enni, az más. Akkor meg kell enni!

Utána következett a csirkepaprikás, nokedlival, és vizes uborkával.

Bár, a csirkének már semmilyen alkatrészét nem lehetett felismerni úgy szétázott, azért a paprikás illata megcsapta a szaglószerüket.

A nővendég kicsit furcsállotta a színét, az állagát, mert ő is szokott főzni és tudta, hogy *milyen* a frissen készített étel.

A túros sütemény fenomenálisnak tűnt, csak furcsa volt, hogy több tányérról szedte össze a háziasszony.

– Addig innen senki el nem megy, míg az asztalról minden el nem tűnik hangoskodott, mert a vörösboros üveg már félig kifogyott. De, úgy is lehet mondani, hogy csak félig volt tele.

Attól függően, hogy ki mondta.

A nővendég megjegyezte a háziasszonynak, hogy milyen gyorsan elkészült az ebéddel, de az nem válaszolt, viszont gyorsan felhajtott egy pohár vörös bort.

– Többször már nem rakhatom be a mélyhűtőbe! – mondta tovább a magáét.

– A vendégeknek megakadt a falat a torkukon.

– Egyikük megkérdezte.

– Miért? Hányszor raktad be?

– Sokszor. Ez már a maradék. Ha tudnátok mennyi vendég járt itt! Azok hagyták meg. Csak nem fogom kidobni! – tette hozzá a maga természetességével.

– Sanci kényszeredetten nevetett, majd rászólt az élettársára, hogy ne járjon annyit a szája.

– Miért? Csak az igazat mondom! – válaszolt hetykén.

A névnapozók nehezen bírtak felállni az asztaltól. Gyorsan az utcán találták magukat, és Sanci kísérette ki őket.

A háziasszony, egy csomag fagyasztott halat adott nekik „ajándékba”, hiába tiltakoztak.

– Ne higgyetek neki, néha teljesen megbolondul. Megint agyonitta magát – mentegetőzött a házigazda.

Nyugodtan gyertek, máskor is. Csak engem akart égetni – kiabált az elsiető vendégek után.

Meg ne sértődjete, nem komolyan mondta – hallották még a sarkon is.

A buszmegállóban, a szemetesbe dobták a csomagot. Az asszony szétnézett, hogy látja-e valaki, aztán mérgében illetlenül leköpte.

– Mit csinálsz te? – kérdezte a férj neheztelően.

– Kiadtam a mérget! – válaszolt az asszony visszafojtott dühvel. A házaspár egész úton nem beszélt egymással.

Nem volt mit.

Mind a kettő kutyául érezte magát.

Az egyébként cserfes asszonyka úgy hallgatott, mint akinek bevarrták a száját. Rettentően szégyellte, hogy így megalázták őket.

Korábban ők is meghívták Sanciékat ebédre, de az asszony mindig frisset főzött, sütött.

Egész nap igyekezett, hogy megfeleljen a vendégeknek.

Le is égett volna az arcáról a bőr, ha hasonlóképpen fogadja őket, vagy bárkit.

Azért, a feleség nem úszta meg. A házaspár jól összeveszett.

– Ha még egyszer ki mered ejteni a nevüket, mehetsz egyedül.

– Hagyjál már! – szólt vissza idegesen. Olyan hányingerem lett.

– Úgy kell neked! – mérgelődött a férj.

Másnap azért csak megkérdezte, hogy mi volt azzal a Metaxával?

A nő kedvetlenül, és nehezen válaszolt, a gyomra is fáj a sok szódabikarbónától, meg hashajtót is többet vett be, mint kellett volna.

De nem akart a férjével vitatkozni, így összeszedte magát, és nehezen, de belefogott a történetbe.

Még együtt dolgoztunk Sancival, mikor a munkahelyen a névnapját ünnepelte. Miután elfogyott az innivaló, az egyik svihák kitalálta, hogy menjünk el a lakására – kezdett mégis a történetbe, majd elhallgatott.

– És? – sürgette a férje – elmentetek?

– Persze, hogy el. Nem ketten voltunk, hanem tizenöten. Senkinek nem lehetett kihúzni. Bár, menetközben többen lemorzsolódtak.

– Aztán?

– Semmi aztán. Bementünk, leültünk, ki hova tudott. Akadt, aki a földön ült.

Sanci szokás szerint mindent kipakolt. Ki akart rukkolni, és nem sajnálta a drága piákat sem. Ő is, meg Jóska is akkor már olyan mátságos volt, hogy az új, piros velúr szőnyegre, az asztal alá letette az üveget, azzal a szándékkal, hogy jó lesz az útra.

De nem tudott az már semmit sem inni, mert mindent összekevert, és látszott rajta, hogy alig bírja magát tartani. Az üveg is elfelejtette a kupakot rácsavarni.

Egyszer csak a harisnyás lábam tócsában állt. Megijedtem. Azt hittem valaki levizelte, de csak a Metaxás üveget rúgták fel, és kiömlött belőle a szesz.

– Nem sajnáltátok? – kérdezte a férj, mert egy üveg Metaxa akkor sem volt olcsó ital. Ráadásul még az új szőnyeg is! – szörnyülködött.

– Éééén? Mit sajnáljak rajta? Én nem is ittam egy kortyot sem. Az új szőnyeget! Azt sajnáltam.

Ja, a Sanci meg a Metaxát.

– Jellemző. De hogy nem csavarták rá a kupakot?

– Az még hagyján!

– Miért? Mi volt még?

– Megérkezett Iluska a munkahelyéről. Nem szólt egy kumma szót sem, hogy „jó estét”, vagy „de jó hangulat van”, vagy valami ilyesmit.

Bevágta a tábori pofát, és kiment a konyhába. De még hallotta, mikor valaki megkérdezte, hogy „ki volt ez”?

– Á senki, csak a bejárónő – mondta Sanci vigyorogva, ahogy szokta.

Egyszer csak arra lettünk figyelmesek, hogy nagy csörömpölés, morgás, káromkodás hallatszott a másik helyiségből.

Én aztán a kolleganőmmel gyorsan elkészöntem.

Másnap egyfolytában cukkolták Sancit, hogy nem merte bemutatni a „bejárónőjét”.

– Milyen bejárónőjét?

– Milyet, milyet! Hát az élettársát! Senki nem ismerte. Nem tudták, hogy tizenöt éve vele él! És Iluska lakásában lakott!

– Ti ezt nem tudtátok?

– Mondom, hogy azt sem tudtuk, kije neki a nő, aki csak úgy besétált.

– Hát nagy franc ez a Sanci!

– Még, hogy nagy franc! Pofátlan! Én úgy kizavartam volna a bandát, hogy a lábuk sem éri a földet.

– Ne haragudj, de ez az Iluska sem komplett.

– Nem hát! Mennyiből tartott volna neki legalább köszönni? Vagy valamit szólni? Helyette durrogott.

Ráadásul, hallottad, ő takarította fel Jóska után a folyosót.

– Ki az a Jóska?

– Egy nagypofájú széllel-bélelt kis svihák. A Marinak úgy szétverette az új kocsija felnijét, hogy az ura egy hónapig nem beszélt vele.

– Ja, az? Azt már mesélted.

– De ez a Sanci! – csóválta fejét a férj – elég is volt belőlük egy életre.

– Nem megyünk többet.

– Arra mérget vehetsz! Én biztos nem.

– De, hogy Iluska miért él vele, mikor tudja, hogy nem hozzá való?

– Na, mit gondolsz miért?

– Nem tudom, mert én már kiraktam volna a szűrét a lakásomból.

– Mi másért, mint pénzért!

– Hát, ha még tudnád mit meséltek róla!

– Mit?

– Hogy vadássza a nőket.

– Iluska mellett? De hisz ez a nő olyan vérmes, és féltekeny!

– Talán, épp ezért. Vagy bűdös a lába. Esetleg a szája. A fene se tudja. Mindig fiatal nők között dolgozott, pénze, meg mint a pelyva, bár állandóan azt hajtogatta, hogy nőért sosem fizetett.

Legfeljebb nőnek. Az ördög sem tudja. Mindenesetre, ahogy csak bírta, hajkurászta őket.

Egy beosztottja mesélte, hogy kivitte az egyik megbeszélthelyre, hogy bemutassa.

Beültek a Trabantba, aztán – mint egy nagyfőnök – bravúroskodott.

– Miért? A nő nem tudott egyedül kimenni? Nem ismerte a várost?

– Biztosan ismerte, csak így egészen másképpen fogadták. Sanci még az ügyfelekkel is üzletelt, ismert minden főnököt. Már akit érdemes volt megismerni.

– Mi köze a munkahelyi főnöknek a biztosításkötéshez, ha előzetesen a fiók megállapodott velük?

– Jaj, istenem! Egészen más, ha a főnöktől külön engedélyt kértek. Megadták a módját. Meg aztán, minden beszerezett ember után a főnök is kapott húsz forint jutalékot.

– Érdekes nálam is jártak kint, de nekem nem kínáltak fel semmiféle jutalékot.

– Mert te nem kísérgetted a szervezőt.

– Minek kísérgettem volna?

– Mert a dolgozók hamarabb beadták a derekukat, ha a főnök is ajánlotta a biztosítás megkötését. Ez ennyire egyszerű. Veszed?

– Aztán? – türelmetlenkedett a férj, miközben azon agyalt, hogy ki vehette fel helyette a jutalékot, mikor kint jártak szervezni a biztosítós csajok.

– Hirtelen előzésbe kezdett, amiből alig tudott kimászni, a kelleténél nagyobb sebességgel hajtott, szóval produkálta magát. Mikor véget ért a találkozó, bemutatta a munkatár-

sát, és visszafelé meg akarta ölelni a kolleganőjét. Az elhúzódtól tőle.

Sanci gúnyolódott vele, hogy megjátssza magát. Eszébe sem jutott, hogy a kolleganőnek nem tetszik.

A főnöke egyre csak próbálkozott, mert a kudarcot csak ott-hon volt képes elviselni.

Addig-addig nyúlkaált, míg vezetés közben birkózásra került a sor.

A férfi ekkor már bevadult, és megszorította a nő karját. Az meg lekevert neki egy pofont.

Hát ilyen szégyen még nem esett meg vele. Zavarba jött, és nem figyelt a vezetésre. Egy száraz fűvel eltakart széles tuskóra szaladt, és ott meg is akadt a Trabi.

Hirtelen kiugrottak a kocsiból.

A kolleganő elszaladt a buszmegállóba, a férfi meg egész nap autómentő után kajtatott.

Emlékezetesnek bizonyult a bemutatkozás.

Az illető kolléganő alig tartózkodott egy hétig a munkahelyen. Másnap röpiült. De nem is bánta. Viszont akinek csak tudta, elmesélte a vén kandúr próbálkozását. Csak, pechére otthon is.

Meg kellett magyarázni, hogy miért tartott olyan rövid ideig a munkaviszonya.

A férj, ezt nem hagyhatta annyiban. Berohant felesége főnöknőjéhez, aki védte a kollégáját, mert sokat tudott róla.

A férj, rendőrséggel fenyegetőzött. Így aztán szegény Sancinak nem volt elég baja a tuskóra szaladt Trabantjával, még figyelmeztetést is kapott.

Ezt a figyelmeztetést sokszor dörgölték az orra alá.

Azért a legjobban attól tartott, hogy Iluska megtudja. Végül megegyeztek abban, hogy a negyedéves prémiumáról lemond, csak a főnöknője kezelje diszkrétén az esetet, és vonja vissza a figyelmeztetést.

Pedig hogy sajnálta azt a prémiumot!

Jaj, hogy sajnálta!

Később, mikor már visszanyerte az önbizalmát, szemére is vetette felettesének, hogy kíméletlenül bánt vele. Pont ő volt vele kíméletlen, aki falta a férfiakat!

Persze, nem a Sanci típusúakat.

Ez a káresemény komolyan megviselte. Erkölcsileg is, anyagilag is.

Na és ez a titok is kiderült. Mert nincs az a titok, ami ki ne derülne.

Ezután már nem volt olyan ráhajtós.

Ha valaki meggyanúsította, hogy tetszik neki ez, vagy az a kolléganő, mert kivételezik vele, mindig nagyképűen hártotta el.

– Házinyúlra nem lövünk! – jelentette ki magabiztosan, miközben a nyála majd elcsurrant.

Az ominózus eset után megelégedett azzal, ha csak beszélt a dolgokról.

A felettese azt mondta neki egyszer, hogy vén róka létére elég hülyén viselkedett.

– Na, tessék! – morogta magában – még ez is.

Tudta ő, hogy hirtelen kapcsolt nagy sebességre, és aztán ezzel mentegette kudarcát.

Valójában, annál a nőnél sohasem tudott volna labdába rúgni.

Egy fiatal, és jóképű férjjel szemben, semmi esélye nem lehetett – fejezte be a történetet az asszony.

Sanci egy ideig kedvetlennek tűnt. Kérdezték, hogy tán vadalmába harapott? De nem reagált rá. Gyűjtögette a forintjait, a nagy veszteség után.

Aztán megvásárolta az álom videó kamerát, és még az anyja kinyját is felvette.

Állandóan filmezett, még utcán is. Sokan azt hitték, hogy riporter, és előzékenyen félrehúzódtak a járókelők a felvevő előtt.

Egyébként nagyon ritkán használta a kocsiját, azt is csak meghatározott célra.

Néha azért beleült, főleg ha olyan nehéz tárgyra sikerült szert tenni, amit a vásárban el tudott adni.

Többször állt meg ott, ahol neki tetszett, a táblákra nem igen volt tekintettel. Aztán lefényképezte a kocsit. Illetve felvette videóra.

Otthon meg nézegette, hogy miket kapott „lencsevégre”.

Ilyenkor a mama is néha odalesett a vetítésre.

Egyszer csak morogni kezdett.

– Na, mi van már megint? – kérdezte Sanci meglepődve – most mi a bajod?

– Már a kurváidat is lefilmezed? – csattant fel.

– Miről beszélsz? Megint sokat ittál?

Iluska nem volt benne biztos, hogy igaza van, de egy búzaszőke hajú, kék szemű vonzó nő is belekerült a képbe, és ez bizony nem tetszett neki.

– Akkor ki ez a Maca itt?

– Jé! Tényleg! – lepődött meg Sanci – hogy a fenébe került ez ide? – kérdezte inkább magától.

Én a kocsit filmeztem.

Iluska hitte is meg nem is.

Aztán Sanci, titokban is megnézte a felvett anyagot. Egyre jobban tetszett neki a nő. Mintha rájött volna, hogy pont ilyen a zsánere.

Végül letörölte, de a szőkeség valahogy megmaradt benne.

Egy alkalommal – olsó árura vadászva – városi vágója közben a főtéren, megint meglátta. A nő biciklizett. Éppen felugrott rá, de olyan magabiztossággal, és egyúttal bájjal, mintha egy ló hátára ugrott volna fel.

Egy pillanatra megállt, és nagyon sajnálta, hogy nincs nála a felvevője.

Sokat nem látott belőle, mert a szőkeség elviharzott.
Szerette volna alaposan szemügyre venni tetőtől talpig, de a lábát sem látta, mert nadrág takarta.
Sokáig bámult utána. Szinte megbabonázta.
Ahogy tekerte a biciklit, félhosszú hullámos haját úgy fújta hátra a szél, mint egy lengő zászlót.

Sancinak fogalma sem volt, hogy mivel bővölte el a nő, de nem tudott a képtől szabadulni. Állandóan ő járt a fejében, és nagyon szerette volna újra látni. Azt remélte, hogy kívánsága teljesül, mert azt már sejtette, hogy a városban lakik. Nyilván vidékről nem kerekezett volna be a városba.

Még látta, hogy a sarkon leszáll a bicikliről, és azt is ugyanolyan kecsesen tette, mint mikor felszállt rá.
Pedálozott egy pár métert, aztán hopp, már nyeregben is ült. Olyan kép volt, ez mintha valakinek dejá vu érzése lenne, mintha már megjelent volna a szeme előtt. Nagyon sajnálta, hogy valami ürüggyel nem szólította meg, mert ő könnyebben barátkozott, nem úgy, mint élettársa.

Hej ha tudta volna, hogy a szőkeség gazdag emberekre vadászik, és még ápolást is elvállalt, csak dolgozni ne kelljen. Aztán kellemes behízelt modorával szinte mindenhez hozzájutott.

Maguk az ápoltak tukmáltak rá mindent, amit megkívánt, egy-egy jó szóért. Azt meg nem sajnálta.

Mármint a jó szót. Neki volt igaza.

Sanci már szinte el is felejtette a szőkeséget, mikor, mit ád Isten, megint összefutott vele.

A szőkeség mindig a főtéren keresztül kerékpározott, mert ráadásul, a belvároson kívül nem is vállalt munkát. Ott akadt a legtöbb elhanyagolt tehetetlen idős ember.

Cilikének már annyi arany nyaklánc díszítette a nyakát, hogy aki ránézett, azt hitte, hogy vagy reklámozza, vagy árulja.

Sancinak nagyot dobbant a szíve.

Leparkolt a kocsival, elővette a videó kameráját, kattintott egyet, és a szőkeség után kapkodta a lábát.

A nő, éppen a „mikulás csomagot” kapta le egy koci szélvédőjéről, hogy a kukába dobja, mikor odaért.

– A fene egye meg őket! – mondta haragosan, szépen csengő hangján. Van képük megbírságotni ezeket a szerencsétleneket!

– Sanci csak vigyorgott csupa fém fogaival.

– Hát nincs igazam? – fordult hozzá Cilike édes hangján, mikor észrevette, hogy rajtakapták.

Ráadásul, igéző kék szemével is mosolygott, nehogy megróják.

Elképesztően megnyerő tudott lenni.

– Dehogynem – hagyta rá, de többet nem bírt kinyögni, a máskor olyan bőbeszédű férfi. Ám mire megjött volna a hangja, Cilike már ismét nyeregbe pattant, és alig bírta előkapni a kamerát, hogy felvegye a szépséget.

Most nem nadrágban biciklizett, és a haja mellett még a szoknyája is csábítóan libegett.

– A lába is formás! – állapította meg hátulról nézve, és elhatározta, ha még egyszer találkoznak, nem engedi el Cilikét. Akárhogy is, de szóval tartja. Legalább is, jobban megismerkedik vele.

Aznap úrrá lett rajta a jókedv. Még otthon sem lehetett kihozni a sodrából. Pedig most hiába volt kocsival, megint elkésett az ebédről.

– Hagyjál már Iluska. Le kellett tennem a kocsit a garázsba, és nem bírtam hamarabb jönni – mondta türelmesen, közben állandóan Cilike járt az agyában.

Amerre csak járt, mindenütt Cilikét leste.

– Nem olyan nagy ez a város! – gondolta – majd csak összefutok vele.

Eltelt vagy két hónap, mikor Iluska egyik nap az ebéd előtt „aperitifnek”, a kezébe nyomott egy hivatalos iratot. A hülye

is látta volna első ránézésre, hogy a parkoló társaságtól jött, de az asszony ki is bontotta.

– Előtte nem lehettek titkok.

– Mi a fenét akarnak? – kérdezte csendesen Sanci nem jót sejtve.

– Most fizethetsz vazze! Olyan hülye voltál, hogy tilosban parkíroztál.

– Én ugyan nem.

– Akkor nem küldték volna a „mikuláscsomagot”! – csattant fel az asszony, mint nyári zápor előtt a közletről jött mennydörgés.

Sanci hátán végigfutott a borzongás.

– Esküszöm neked, hogy egyetlen egyszer sem találtam csomagot a kocsimon!

– Nyilván nem emlékszel.

– Te azt hiszed, hogy ha ott van az a k... csomag, akkor nem fizetem ki, vagy nem reklamálom meg? – emelte meg most már ő is a hangját.

– De ez már a második! Egyiket sem láttad? Te, tényleg hülye vagy? Itt a fénykép! – vágta le az asztalra a levelet. Sanci nagyítóért rohant, de feleslegesnek tűnt, mert ő is jól láthatta, hogy a Széchenyi téren a Bíróság előtt állt meg. Ott pedig nem szabad, csak az épületbe valóknak.

– Nem értem – motyogta zavartan – miért nem láttam meg egyiket sem?

– Mert nem arra figyelsz, amire kell!

– Hagyd már abba Iluska, mert unalmas vagy. Majd bemegyek az irodába és tisztázom velük.

– Ugyan mit? Hogy tiltott helyen álltál meg? Most már mehetsz ahová gondoltam.

– Nem. Azt, hogy egy csomagot sem találtam, nem hogy kettőt.

– Veszett fejsze nyele! – legyintett az asszony, de azért megmelegítette az ételt.

- Nem neked kell kifizetni! Úgy hogy fejezd be!
- Az asszony – mint ilyenkor szokta – megint odavágta a fazekat az asztalra.

Na, ezek után legyen egy férfinak étvágya enni!

Hogy miért érzett kényszerrel arra, hogy ezzel a szerinte lehetetlen emberrel együtt éljen, mosson, főzzön, takarítson rá, és időre ebédet készítsen, talán maga sem tudta volna még mindig megmagyarázni.

Az igaz, hogy a pasi úszott a pénzben, de ilyen fukar ember még az elvált férje sem volt.

Lehet, hogy tényleg arra számított, majd egyszer ő öröklí a vagyonát!?

Csak hát Sanci egészségesebbnek tűnt, mint Iluska, mert ő még menni sem tudott fájós lába miatt.

Nem beszélve, a macskasz..os lakás takarításakor szerzett asztmájáról.

Mindenki számára érthetetlennek tűnt az egész. Mert minden családban előfordul az összezördülés, de ezeknél...

Állandóan veszekedni, minden semmiségen. Milyen élet lehet az olyan?

Sanci is nagyon unta már a veszekedést, mert ő pont az ellenkezője volt, mint Iluska. Ezért nem értette senki, hogy a nyavalyába tudnak együtt élni.

Lehet, hogy munkálkodott benne az önérzet. Mert egy férfi nagyon önérzetes tud ám lenni! Jobban, mint egy nő.

De az is lehet, hogy a férfi attól félt, ha elhagyná az asszonyt, akkor, ország világ megtudná, hogy Iluska hiába próbálkozott, soha nem szuperált az ágyban.

Tudja az ördög. Lehet, hogy tényleg munkálkodott benne az önérzet is.

De, hogy úgy éltek, mint akik össze vannak kényszerítve, az biztos.

Mikor rájuk kérdeztek, az asszony legyintett, az élettársa meg elviccelte a dolgot.

- Megszoktuk már egymást – röhögcsélt.

Ennek ellenére senki nem értette meg, hogyan lehet megszokni egy mindennapos veszekedéssel töltött életet. Ráadásul egy olyan pasinak, aki annyi bejárónőt tarthatott volna amennyit akart.

Na persze, az emberek úgy voltak ezzel is, mint minden mással. Más szemében látták a szálkát...

Bár... az is lehetséges, hogy tényleg megszokta Iluskát, de nem csak megszokta, hanem meg is bízott benne.

Iluska csak attól félt, hogy elhagyja valakiért. Féltékenységet mutatott, de a pénzéhez nem nyúlt volna!

Hát ez nagyon is értékelhető szokás! Ezért még a veszekedést is el lehetett viselni!

Sőt!

Mikor Iluska annyira rosszul lett az asztmájával, hogy kórházba került, élettársa mindenkinek sírva panaszkodott.

Igazi könnyeket hullatott!

Tisztára igazit!

Erre mondják, hogy „se vele, se nélküle...”

Sanci ahogy megkapta a szeretetcsomagot, bement a „Közönségkapcsolatok” irodájába, ahol megpróbálta tisztázni a kirótt a büntetést, de nem volt apelláta. Fizetett, mint a katonatiszt. Hisz ott állt a fényképen a *büntény*, fehérén, feketén.

Különben senki nem értette, hogy ezt a k. társaságot hogy nevezhették közönségkapcsolatnak? Mert nem akadt olyan nap, hogy az újság akkoriban ne írt volna „viselt” dolgairól. Na és arról a modortalanságról nem is beszélve. Mintha a hatvanas években a kihallgató tiszt előtt álltak volna a delikvensek.

Úgy nézett ki, a társaságnak a *kapcsolat* szó azt jelentette, hogy pénz áll a társaság házához. Megint –, mint minden nap – bement a csöbe egy-két balek.

Tuti, hogy a városban a legjobb üzletnek bizonyult a vállalkozásuk. És, még ami az édes volt, hogy csak a lerohadt,

rossz ócska kocsikra helyeztek csomagot! A drága több mil-
lásokra nem mertek!

De ez a helyzet azért más volt. Csak Sanci nem hitte el, hogy
ez már az emelt díjú figyelmeztetés lett volna.

Innentől aztán megnézte, hogy kocsijával hova áll, és med-
dig.

Leginkább gyalog hajtotta fel, és cipelte haza a leértékelt
élelmiszereket.

Erőlködött, erőlködött – mert 25-30 kg nem kevés egy 80 év
feletti embernek, de becsülettel állta a sarat. Csak nem hagy-
ja ki!

Sok kicsi, sokra megy. Megtanulta ő ezt az élet során!

Különben is! Már annyi pénzt eltolt, hogy valami féleképpen
be kellett hozni.

Így aztán rótt a várost – addig sem kellett a mama veszeke-
dését hallgatnia, meg aztán hagyta, hogy az kedvére igyon.

Iluska mindig a sarokba dugta az üveget, hogy senki ne lás-
sa. Még élettársa sem. Az meg úgy tett mintha tényleg nem
látta volna.

– Neki is kell valami szórakozás – hagyta rá nagylelkű-
en.

Az egyik nap, pont a belvárosban hirdették a leértékelt
lisztet. Azt nem nézte, hogy a város szélén a hipermarketek
sokkal, de sokkal olcsóbban adják, úgy általában. Csak azt,
hogy a belvárosban nagy plakátokon lengedezett, hogy há-
rom forinttal olcsóbb a liszt.

Jól felpakolt, ahogy szokott.

Aki látta, biztosan nagyon sajnálta szegényt, és arra gondolt,
hogy gyalogos beszerzője valamelyik étkezdének. De Sanci,
mindenképpen rendkívüli embernek tűnt.

Vagy...egy sokkal, de sokkal ravaszabb szándék állt a cipe-
kedés mögött?

Miért?

A Balczó öttusázó is nehéz homokzsákokat kötött edzésként
az oldalára...

Na meg a Papp Laci a bokszolás helyett, fát hasogattatott a sportoló palántákkal.

Sanci, meg cipekedéssel tarthatta testét edzésben.

Csakis ez lehetett az oka, mert ott állt a kocsi a belvárosi bérelt garázsban.

Szokás szerint a város főterén kajtatott keresztül, mikor meglátta a szőke ciklont. Pedig már szinte meg is feledkezett róla. Legszívesebben eldobta volna a csomagjait.

De nem volt rá szükség, mert így is meglátta, amit meg kellett. Vagy nem kellett volna?

Cilike tolt a drótszamarát, és gyalogolt mellette. Aztán letámasztotta, és összeszedte a kocsikról a „mikuláscsomagokat” és mindet kihajította a szemetesbe. Na...

Fel sem szállt a biciklire, mint aki tudja, hogy neki feladata van, és felesleges állandóan le-, és felugrálnia.

A kocsikról leszedett piros zacskós büntetésekét megszámlalta, és csak azután dobta ki a kukába.

Senki, de senki, egy árva szót nem szólt a nőnek, oda sem figyelt egyetlen járóelő sem. Az is lehet, hogy még észre sem vették.

Vagy ki tudja. A gyalogosok úgy gondolhatták, hogy megérdemli az autós?

Sanci állt a két nehéz csomagjával a kezében, és bámult, mint Bálám szamara.

Ekkor, leeshetett nála a kétforintos –, amivel valamikor még telefonálni lehetett –, és koppant akkorát, hogy tán még a mellette elhaladó járóelő is meghallotta. Hangosan motyogott magában.

Nem ő volt egyedüli, aki az utcán, magában hangosan beszélt... Mobil nélkül... Rohant volna a szőkeség után, de az már elvégezte a feladatát, és ismét nyeregbe pattant.

Sancinak semmi, de semmi esélye nem volt.

Odasietett a kukához, majd kénytelen kellelten, a saját csomagját a földre rakta.

Hónaljig turkált a szemetesben, és megdöbbenésére, kilenc darab piros borítékot számolt meg.

Akik elhaladtak mellette, épp, hogy csak rápillantottak, és gondoltak, amit gondoltak.

Kétségbeesetten nézett széjjel. Máskor állandóan ismerősbe ütközött, de most egyetlen eggyel sem találkozott.

A borítékokat nem merte összeszedni, mert még ráfogtak volna, hogy ő gyűjtötte össze.

A leértékelt csomagokkal a kezében, topogott egy ideig, aztán hazavágtatott.

– De hamar megjöttél – lepődött meg a mama – nincs még kész az ebéd.

– Nem baj, de ne is várjál, mert sürgős dolgom akadt.

– Ugyan mi lehet az a sürgős? – faggatta volna Iluska, de élettársa elrohant.

Beszaladt a Stefánián lévő Sajtóházba, és azonnal beszélni akart egy szerkesztővel, de nem volt bent senki, csak a „Csörög” rovat vezetője.

Kapkodva mesélte el, amit látott, tapasztalt.

A szerkesztő hümmögött, hogy nincs bizonyíték, de megígérte neki, hogy beleteszi a rovatba.

Hazafelé már a rozsdást is vállalta volna a nyakába, hogy ő is így járt. Aztán, szidta a fejét, hogy másnap nem állt ki a kamerával, hogy „bizonyítékot” szerezzen. Pedig, még az is beugrott, hogy korábban többen szóvá tették az újságban, hogy a kocsijukon nem találtak csomagot, mégis megbüntették őket.

Ezután, gondoljon mindenki, amit akar....

Egy biztos, hogy a bátor szerkesztő megjelentetett cikke után, Sanci hiába állt töltött felvevővel hetekig a főtéren.

A szerkesztő nyugdíjazása is biztos lett, csak hát, azt nem írták bele az újságba.

Sanci később bement a szerkesztőségbe, és név szerint kereste.

– Nyugdíjba ment – válaszolták a legnagyobb meglepetésére. Kutyául is érezte magát, mert tudta, hogy elhamarkodta az akciót. Na, ezután fizesse elő az újságot a hülye vevő.

Többé nem álmodozott a szőke ciklonról.

Hát... így múlik el a szerelem.

Egy alkalommal a munkahelyén kirándulást szerveztek Ungvárra és Munkácsra.

Ő ugyan rendszeresen átjárt csencselni, de ez másnak ígérkezett. Most társasággal ment, és egy kis ihaj-csuhaj is mutatkozott.

Arról most ne essék szó, hogy fosztották ki egyeseket az utcán a magyar ajkú orosz cigányok. Mint a bűvészek! Úgy járt a kezük! De Sanci, megvigasztalta a kárvallottakat az esti mulatozással. Egy 12 tagú banda húzta a Kárpát Étte-remben. De hogy húzták! Itt legfeljebb csak a fővárosi cigányok tudnak úgy muzsikálni. Folyt az orosz pezsgő, mert elképesztően olcsón adták. Ezt is eredetiben, mint a vodkát. Az átruccant magyarok reggelire pezsgőt ittak. Senkinek nem ártott meg. A három nap alatt, mindenki szeretett mindenkit. Jó hangulat volt, na! Pedig nem csak erről szólt a dolog! Vagyis egészen másról szólt minden. Egészen másról. Akik még nem járták meg ezt az utat, azoknak Sanci, mindnek megpakolta a kocsi csomagtartóját.

Az egyiket porszívóval, a másikat vízszivattyúval, kis hordozható piros orosz tv-vel, és egyéb háztartási gépekkel.

Be kellett hozni, amit elherdált.

Az ő kocsijába már nem fért el semmi, ezért kihasználta a lehetőséget, hogy egyszerre többet tudjon átcsempészni a határon. A balekok még nem jártak ilyen „beszerző körúton”, nem is tudták, hogy mit engednek át, és mit nem.

Azt látták, hogy mindenkinek dugig volt rakva a kocsija, és idegesek.

A határon csak fél napot kellett várakozni, aztán megvizsgálták őket is meg a kocsikat is. Olyan vegzatúrának csak a román határon tették ki a magyarokat. Bár... lehet, hogy a ruszki egy kissé elnézőbbeknek tündek. A románokat nem lehetett leutánozni...

A gyakorlatlanoknak nagy szerencsájuk volt, és mikor a vámos tisztek átengedték őket a határon, akkor kezdtek izzadni. Úgy szidták Sancit, mint a bokrot.

– Ez a disznó képes lett volna lecsukatni bennünket – mondogatták, és levonták a megfelelő tanulságot.

Soha többé nem mentek a SzU-ba ezzel a társasággal. Meg mással sem...

Hiába. Sancinak a vérében volt az üzletelés.

Még a mások biztonsága árán is.

Pedig akkoriban nem szaroztak a SzU határon. Bekasztlitzták, akit csencselésen kaptak.

Azért, ehhez az is hozzátartozott, hogy ő előre megteremtette az „összekötést”. Tudta, hogy mikor kell menni, és kit mennyivel lehet megvesztegetni, hogy ne sértődjön meg.

Ezúttal az illető vámtiszt szolgálaton kívül tartózkodott. De, hogy nem értesítette Sancit? Pedig annyi, de annyi mindent kapott tőle. Még dollárt is... Főleg azt.

Azért megúszták.

Szerencsére.

Mert ha nem, és kifognak egy kemény ruszkit, hát, hűvösre vágják őket!

De, ő is drukkolt, mert ha azt vallják a megrakottak, hogy nem is az övék a motyó, akkor ráadásnak az egész társaságot visszafogják.

Hogy, hogyan mászott volna ki belőle, talán ő sem tudta.

Így is, mikor lemaradt egy kocsi a karavánból, addig nem engedték át a társaságot, míg az, az egy meg nem érkezett a határra.

Hát, Sancira nem lehetett ráfogni, hogy csak úgy elvolt a nagyvilágban. Ő tudatosan élt. Mindent megszerzett magának, amit akart. Kivételes képessége lehetővé tette. Nem hiába tanította az apja.

Hanem a nőügyek – a sikeresek is meg a sikertelenek is – eljutottak Iluska fülébe.

Hát hogyan! Ott hetyegetek az orra előtt, ha valami munkahelyi bulit rendeztek.

Azért akadtak olyan szingli nők, akik ráhajtottak a pénzére, de szinte kivétel nélkül mind csalódott.

Nőnek, nőért sohasem fizetett. És mint tudjuk, csak egy álmot hajkurászott. *Hogy a történelem megőrizze a nevét...*

Tudva lévő, hogy Sanci minden balféke ellenére, szerencsés embernek érezte magát. Ha nem, akkor úgy tűnt, hogy nem rágódott rajta sokáig.

Már három Sony tv is foglalta a szobában a helyet, meg egy igazi márkás relikviának számító lemezjátszó, ami annak idején egy vagyonba került.

Azt sem tudták mit nézzenek, hallgassanak.

Ezekhez senkinek nem lehetett hozzányúlni. Na és a hozzátartozó bakelit lemezek cca. 3-4000 db. Mindezen régi szórakoztató termékek mellett Sanci haladt a korrallal. Ilyen lejátszó, olyan lejátszó, átjátszó. Szóval, mint egy hangtechnikai műhelyben.

A sok fényképezőgép mellett már csak egy tuti kézhez álló kis videó kamera hiányzott. Azt is megvette már korábban.

Hogy ki tudja használni, lakodalmakban vállalt felvételt.

Ez mit meg nem csinált a pénzért, élelmes lévén.

Hanem, a mobiltelefonnal nem bírt el. Valahogy nem értette a működését.

– Á! – mondogatta – ott van a vezetékes, elég az.

– De hát olyan kicsi, hogy zsebben elfér, és bárhol, bárkinek tudsz vele telefonálni – kapacitálták – nem is kerül sokba.

– Nem bántom – mosolygott, fém fogait kivillantva. Sok mindent megvásárolt, amit nem is használt. De a mobiltelefonnal nem tudott megbirkózni. Nem vallotta be, csak állította, hogy nincs rá szüksége.

A sok felszereléssel mindig a nők előtt hivalkodott, aminek Iluska nem örült. De hát, mi a jó francsal hivalkodhatott volna?

Tán a WC mellett elcsöpögtetett cukros vizelettel? Őt nem érdekelte, hogy mennyire magas a cukra. Mást meg hogy érdekelt volna? Nála a jókedv mindennél többet ért. Azt meg piával, bulival érte el.

Hanem Sanci is érezte, hogy több a kelleténél, és egy alkalommal –, komoly betegségből felépülő – Iluskájának megígérte, hogy meglepi egy nagy utazással.

Először az asszony, hetvenkedésnek vette, de, hamarosan tapasztalnia kellett, hogy élettársa komolyan gondolta a dolgot. Talán, nem is maguknak akartak bizonyítani, hiszen bárhova mentek, a legrövidebb úton is összevesztek.

Egyetlen alkalom nem volt, hogy a nap békességben teljék el.

Mivel Sanci takarékosnak látszott mások szemében, nyilván úgy érezhette, hogy nem becsülik úgy az emberek, vagy a nagyobb tisztelet hiányát érezte, de az is lehet, hogy csak úgy „per” fel akart vágni. A pénzével... Dicsekedni akart a köreiben, hogy mi mindent meg tud magának engedni. Ha akar. Már az egész környezetük tudta, hogy egy hónapos földkörüli útra mennek. A szomszédok felsóhajtottak, az ismerősök viszont irigykedtek. Jó hogy! Akadt, akinek a Balatonra sem sikerült lejutni.

Sanci váltig állította, hogy tutin megdolgozott érte, de senki nem akarta neki elhinni. Csak ingatták a fejüket, mert a többi is dolgozott. És kőkeményen.

Az utazás a kilencvenes évek elején, két millába került per koponya. De csak az útiköltség ára.. És akkor még nem beszéltünk a sok vásárlás, a költőpénz, a dugipénz, meg a

bőröndök, meg az anyám tyúkjá. Szóval, testvérek között is lehetett, vagy öt milla két főre. Azé' az nem semmi volt!

Más, egész életében nem tudott ennyit összespórolni, hogy szűkebb esztendőkre, váratlan kiadásokra, legyen mihez hozzányúlni. Hat milláért, egy – a városhoz közeli községben – kimondottan palotát lehetett vásárolni. És azért az mégis csak megmarad, még ha el is kellene cserélni az embernek, vagy befektetésnek tartogatja. Van mihez nyúlni. De az utazás... Főleg ahogy ők csinálták.

Szóval, a ház az mégis csak egy nagy ház, ami soknak csak álom lehetett. Nem egy utazás, ahol állandóan gyalogolni kellett a fájós lábbal. Mert ha nem, akkor ott ülhetett a szállodában az illető, és *bámulhatta a sok pénzéért a "rohadt kapitalistákat"*. *Már azért is, mert ők „cucilista kapitalistának” vallották magukat.*

Hát, ennyi pénzért nem tűnt felhőtlen szórakozásnak, egyiküknek sem. De a világművi út, mégiscsak világművi út.

A volt cucilista országokba nem mentek, bár ott sem jártak még. Pedig ott is rengeteg látnivaló akadt.

Nekik egzotikus országok kellett. Izgalom kellett. Vagy unikum.

A mama dicsekedett.

Az úton viszont panaszkodott, le-lemaradozott, mert nem bírt menni. *(Hogy mé' nem vitt magáva' egy mankót, amire támaszkodhatott vóna? A fene sé tuggya. Tán szégyőte ennyi pénzé'.)*

Mikor elindultak, előbb alaposan összevesztek, mert a nélkül el se kezdődött a napjuk.

Sanci elől ment, és filmezte az előkelő társaságot, a mama meg hátul battyogott. Szenvedett, mint a kutya, és jóformán az egész utazásból a láb fájtása tűnt a legnagyobb az élvezetnek. De abból aztán kijutott.

Az úton akadt egy, s más kalandjuk, amire nosztalgiával emlékeztek. De leginkább, mikor levetítették valakinek az unalmas filmet.

Mikor szálltak a buszról, igyekeztek, hogy le ne maradjanak a csoporttól. Annyira, hogy az addig előszedett, vámon sikeresen átcsempészett – itt-ott eldugott különböző valutát –, amit egy kézitáskában helyeztek el –, otffelejtették a csomagtartón.

Pedig rohadt kényelmetlen volt a cipő bélése, meg a zakó bélésébe ragasztott valutát viselni.

Mikor Sanci észrevette, hogy csak a kamerája lógott a karján és a kézitáska hiányzik, mint az örült szaladt vissza a buszra. Persze hiába.

Egyre faggatta a sofőrt, hogy nem-e látott a csomagtartón egy kézitáskát. Az olyan kitartóan tagadott, hogy nem volt mit tenni, lenyelte a békát.

Az utasokat nem merte megkérdezni. Még megsértődtek volna.

Aztán nekiesett a mamának, hogy semmivel nem törődik.

Azért az utastársak csak tudomást szereztek a nagy veszteségről, mert „okulásként” elpanaszolta egyiknek, másiknak.

Nagyon együtt éreztek velük.

– Mennyi volt benne? – kérdezte az egyik.

Sanci kényszeredetten válaszolt.

– Tizenkétezer.

– Te jó ég! – csapta össze a kezét az utastárs – tizenkétezer forint?

– Foriiiiint? Dollár! – mondta a vesztes nagyképűen. Talán még ezzel is dicsekedni tudott.

Amaz nem kapott levegőt.

– Hát, vedd úgy, mintha elrulettezted volna – vigasztalta.

De azért maradt valamennyi? – kíváncsiskodott tovább a „szánakozó”.

Sanci – szokása szerint, mint mikor nem sikerült neki valami – kényszeredetten mosolygott. Hihetetlen módon a veszteséget is el tudta viselni, ha nagyvonalúságot kellett tanúsítani. És érdekes, hogy elsősorban a nagy veszteséget. A kicsit, már kevésbé.

Minden a körülményektől függött. Ha kisember csapta be, attól nem bírta elviselni. Azért képes volt a végsőkéig elmenni.

– Csakis az igazamért harcolok – szokta volt mondogatni, ha arra biztatták, hogy hagyja a csudába, mert több is veszett Mohácsnál. Nem ér az egész annyit. De ő nem hagyta. Ami jár, az jár. – Kivillantott fényes fogsora mellé még vigyorgott is.

– Maradt – mondta lakonikusan.

Nem mintha nem bántotta volna a könnyelmű veszteség, de igyekezett magát túltenni rajta.

Jókedvét még ekkora kár sem ronthatta el. A mama meg állandóan hátul battyogott, így egyetlen kiránduláson sem kellett vele beszélgetni.

Tovább utaztak, és ő rendületlenül filmezett, hogy legyen mivel dicsekedni itthon. De leginkább az utókornak szánta, hogy lássák, nem lehetett egy csóró pasas, zsugorisága ellenére.

Az élettársi közösségből nem született gyerek, mert már kinőttek abból a korból, mikor összekerültek. De, hogy sem a nőnek, sem a férfinak előzőleg miért nem lett? Arról nem beszéltek.

Sanci öccsének három is született, meg azoknak is egy rakással.

Ők nem mondhatták magukat jómódúnak, mint nagybátyjuk.

Egy alkalommal ebédre fogadták őket, aztán addig-addig, míg egy-egy hét lett belőle. Ki is stafírozta mindet, mert állandóan panaszkodtak, hogy milyen nehéz az élet.

Sanci az öccsét –, a gyerekek apját – állítólag nagyon szeretete. Amikor csak megemlítette, mindig könny szökött a szemé-

be. Ezért a gyerekeket „kistafírungozta”. Kaptak fejenként 100-100.000,- ft-ot. Mindösszesen 300.000-et. A szerencsétlenek azt hitték, hogy az csak az „aperitif. A vastagabbja ezután jön.

Nagy csalódás lett úrrá rajtuk, mikor megtudták, hogy egy árva petákra többé nem számíthatnak, és ennek is örüljenek....

Meg egyébként is. Egy-egy hetet nyaraltak náluk. Ja, meg ellátták őket.

Végülis, nem ők dolgoztak meg a pénzéért. De hát, mint tudjuk, Sancinak egy álma volt.

Hogy a történelem megőrizze a nevét.

Mikor az unokaöccsei hallották, jókat nevettek rajta. Nem akarták elhinni.

– Lökött már az öreg – mondogatták egymásnak – jó lesz résnél lenni. De Sanci, nagyon eltökéltnek látszott, csak ők nem vették észre. Nem is ismerték.

Nagybátyjuk úgy gondolta, hogy ezzel letudta a rokonok iránti kötelességét.

De, ugyan mit is tudtak volna a rokonok csinálni? Szidni! Átkozni! Meg még valamit, amikor eltávozott az élők sorából, amire ő sem számított, mert nagyon szerette az életet.

Sanci és Iluska azért jól elvoltak a világgörülí úton.

A legszebbnek azt találták, mikor a hajón a hajóskapitány ismerkedési estet rendezett, és még a széket is alájuk toltá.

Igaz, hogy nehezen boldogultak a sok evőeszközzel, és a felszolgálók készségesen a kezükbe adták az ételnek megfelelő „szerszámot”.

Iluska akkor is kanállal, legfeljebb villával evett.

Minek az a sok miegymás?

De azért el voltak bővölve.

A szocializmusban tengődő kapitalista, a borraalót is szórta, amit otthon nem mindig tett meg. Legfeljebb csak masszírozáskor a fürdőben, hogy ne kelljen sokat várakozni.

– Egyszer élünk! – nevetett féktelen jókedvében – nem igaz?

Tetszett nekik, hogy „*valaki*”-nek tekintették őket.

Aztán, Sanci kitett magáért, mert az egész társaságot meghívta egy pohár pezsgőre. De tényleg. Mint azok a mocskos kapitalisták, úgy dőzsöltek. Ott, egy pohár árért itthon 10 üveg minőségit kaptak volna.

Rettentően büszkék voltak nagyvonalúságukra. Ezúttal a mama nem győzte dicsérni.

Sokan, újra és újra elgondolkodtak azon, hogy abban az átkos rendszerben, hogy a jó égben tudta magát úgy öszekaparni?

– Mi lett volna ebből, ha ki tud menni nyugatra?

Milyen gazdagon jött volna haza látogatni!

Vagy ki tudja – mondogatták a háta mögött.

Lehet ám, hogy ott kukázó marad. Nagyon is lehetséges.

Mert állítólag soha nem érintette meg a kezét a „piros könyvecske” –, ami gazdájának majd mindenhová belépőt, és általában szabadrablást jelentett.

Jóképűnek sem bizonyult, legfeljebb a „senior csippendél” vetélkedőre nevezhetett volna be. De csakis derékig! Aztán egy 30 cm-es szakasz kivételével, combközéptől lefelé, de, onnan is csak bokáig. Mert a sarkain a repedések, tisztára, mint a kiszáradt cserepes föld! A körmeiről nem is beszélve. Nem is körmök voltak, hanem karmok! A cukor alaposan elintézte mindet, kivétel nélkül. Alig bírta metszőollóval kicsit megnyirbálni, hogy ne kelljen három számmal nagyobb cipőt viselnie, mert alkalomadtán úgy járt volna, mint az egyszeri szenesember, mikor a nagyságos asszonynak jelentette, hogy lehordta a szenet a pincébe.

Az öregedő nagysága fintorogva, két újjal nyújtotta át neki a munka díját. Még rá sem nézett. Hanem meglátta, hogy a szenesember vagy 45-ös nagyságú cipőt visel.

Vakitől azt hallotta, hogy akinek nagy lába van, annak más is nagy. Hirtelen úgy megörült, hogy berántotta az ajtóból, megfürdette, tiszta ruhát rakott ki a számára, és ágyba cibálta.

A szenesember, meg sem mert mukkanni, csak csinálta amit kellett.

A végén még pénzt is kapott, amin igen csak eltátotta a száját.

– De nagyságos asszony! – szólalt meg, mert nem bírta tovább – annyi jót tett velem, és még pénzt is kapok a végén?

– Ne törődjön vele jó ember, csak vegyen magának egy lábára való cipőt! Ne csálja itt tovább a világot!

Sanci nem akart így járni, mert azért nem volt ez a város olyan nagy, hogy mindenki –, aki számított – meg ne tudná.

Orvoshoz nem járt, de fálta a cukrot.

Mit csináljon, ha szerette...

Földkörüli utazásuk során, egy afrikai országban, az egyik nap a szállodában kirándulást szerveztek.

Mindenkinek a lelkére kötötték, hogy ne maradjanak le, csakis csoportosan vonuljanak.

Sanci, a csodálatos napsütötte várost alkalmasnak találta a filmezésre. Mint mindent.

Ahogy szédelgett, egyszer csak egy tömeg kellős közepén találta magát, ahol jól megtermett „macsó” afrikai legények valósággal gyűrűbe zárták.

Olyan magasak voltak hozzá képest – a fizikumról nem beszélve – hogy nem látott ki a fejük felett. Pedig már szerette volna látni a csoportot. A csoportjában meg a kutya nem hiányolta.

Egy pillanatra beszaladt a gatyamadzag. Az amúgy is melegben izzadni kezdett.

A fekete legények mind közelebb nyomultak, és már tapogatták is. Nem hiába. Minden zsebét kiforgatták, aztán felszívódtak, mint a forró napsütésben az izzadt, mezítelen lábuk nyoma.

A megtámadott, a kamerát úgy szorította, hogy már majdnem a földön hasalt. Hogy nem tudták tőle elvenni? Esze nem volt hozzá. Nyilván rendőrök járőrözhetnek, azért tűntek el olyan gyorsan a nappali zsebmetszők.

Mikor magára maradt, szétnézett, hogy merre is járhat a csoportja.

Ott álltak tőle húszméternyire....

Sanci, erősen ritkuló, de szépen deresedő haja, egy adta kóc lett. A ruhája tépett, szakadt, és a dulakodás nyomán, az arca és a keze is vérzett. De hősiezen állta a sarat. Megmaradt a kamerája, ám a pénze, az megint eltűnt.

Iluska úgy nézett rá, mint tyúk a piros kukoricára.

- Mennyit vittek el?
- Á! – legyintett, csak öt rongyot.
- Milyen rongyot?
- Ötezer dollárt.

Aznapra nem kellett már műsort szervezni, mert a mama értett hozzá.

Hiába. Külföldön Sancinak nem volt szerencséje. De azért nem kellett félni, mert maradt még bőven.

Az úton aztán hazafelé már azon törte a fejét, hogy ezt a nagy veszteséget hogyan hozhatná be.

Szerencsésen haza is értek, de otthon meg az a hír várta, hogy a macskapiszoktól nehezen kitakarított lakásba betörték az „újmagyarok”.

A ház 15 lakásából csak ebbe az egybe törtek be, amit maguknak berendeztek.

Már akkor is látta, hogy a jobboldali, meg a baloldali szomszédja is újmagyar.

Az eladó váltig bizonygatta, hogy nagyon tisztességes emberek. Példának hozta fel, hogy szemben is meg a sarkon is panzió fogadja a vendégeket.

– Nem kell félni, nagyon rendes, csendes környék ez – állította váltig. Most mondta volna meg, hogy ő is azért adja el, mert ő is állandóan így járt, és már megelégedte? A büdös életben nem tudott volna megszabadulni tőle!

A becsapott új tulaj, rohángált egyik szomszédtól a másikig, hogy nem-e láttak, hallottak valamit.

Senki nem látott, nem hallott semmit.... Körülötte süket, és vak, de legalábbis rosszul látó emberek éltek a mindennapi életüket.

Mikor, hősiesen az újmagyarokhoz csöngetett be, azok megmutattak neki egy nagy szalonnaevő kést. Tán még sonkát is lehetett volna vele szeletelni. Éppen akkor élesítették. Ez azért sokkal ijesztőbbnek tűnt, mint a békés érdeklődésre egy nem kívánatos válasz. Soha többé nem mert kérdezősködni. Az újmagyaroktól.

Végleg elment a kedve a kérdezősködéstől. Bement a rendőrségre és feljelentést tett. Csak nem hagyja annyiban?

Ami ezután következett, az maga volt maradék élete megnyomorítója.

A „SZERV”, öt rendőrautóval szállt ki, és vizsgáldni kezdett.

Már ez a sok autó is elrettentésnek bizonyult volna a betörőnek.

A szomszédok azt hitték, hogy gyilkosság történt náluk.

Mindent alaposan végignézték.

Sanci előre látó gondoskodása révén a valutákat időben kiementették a rejtekhelyről.

Még jó, hogy az újmagyarok nem találták meg. Igaz, hogy több helyre is dugdosott, mert tényleg mindenre gondolt.

Csak arra nem, hogy betörnek...

– Mit vittek el? – tette fel a szokásos kérdést a szerv.

– Élelmiszert, mindent.

– Mi volt az, az élelmiszer?

– Füstölt áru. Kolbász, sonka, csülök, meg minden.

– Bizonyára érezték a szagát. Aztán?

– A drága porcelán étkészletet, festményeket, ruhane-műt, amit értek.

– Nem úgy van az! Tétélesen fel kell sorolni.

– Sanci egyik lábáról a másikra állt.

– Majd összeírom a mamával, és beviszem – mondta a szervnek, aki egy szóra beleegyezett.

A sértett egy nagyot sóhajtott, hogy nem kellett improvizálni. Még elszólta volna magát.

Otthon a másik lakásban aztán meghányták vetették a mamával, hogy mit valljanak be.

Orosz szivattyút, hordozható tv-t, és mindent, amit a SzU-ból hozott, nem merte felvezetni az eltűntek listájára.

Még a végén ő került volna a vádlottak padjára.

Mikor izgatottan odaért a rendőrségre, nem engedték be a helyszínelő szervhez.

Mi az, hogy csak úgy bemászkalunk? Nem úgy van az!

– Milyen ügyben jött? – dörrent rá az ügyelő.

– Betörés! – háborodott fel Sanci.

– A betörés-ügy másra tartozik.

– De nekem azt mondta, aki kint járt, hogy kifejezetten őt keressem. Mikor kint járt helyszínelni, megadta a telefonszámát, és a nevét.

– Akkor miért nem hívta fel?

– Mert azt mondta, hogy ma jöjjenek.

– De ez az ügy nem rá tartozik! – volt továbbra is az elutasító válasz, amitől a károsult kis híján agyvérzést kapott. Már vörösödött a feje, de nem tudott mit tenni.

– Most megint menjek haza, és telefonáljak neki? – vakarta a fejét.

– Magában számolt tízig, hogy lehiggadjon.

– Kire tartozik? – kérdezte csendesen, hogy ne menjen el dolga végezetlenül.

– Majd sorra kerül, csak várjon türelmesen. De előbb diktálja be az adatait.

Sanci elővette az agyongyötört barna személyi igazolványát, és kényszeredetten sorolni kezdte az adatait. Már egyszer mindent bediktált, mindent felírtak, de a szabály, az szabály.

Egész délelőtt ott ücsörgött, mikor tudvalévő, hogy ő mozgékony ember, és ha ül, akkor valami mást is kellene csinálni. Legalább inni, mert gyűlölte a tétlenséget. Mindenesetre valamit mindig kellett neki motoszkálni.

Úgy tartotta, hogy lopják a maradék életét is. Többek között. Ülve csakis fentiek szerint lehet leginkább kibírni.

Végre beszélgették.

A kicsi egyszerű szobában egy civil ruhás nyomozó ült.

– Foglaljon helyet – mondta oda sem figyelve, mert valami nagyon lefoglalta. Az aznapi újságot olvasta.

– Inkább állnék – mondta a károsult, hátha így hamarabb szabadul.

– Üljön csak le – intett a szerv határozottan.

Sanci leült, de nem értette, hogy miért kell neki ülni, mikor állva is el tudja mondani a panaszát.

Mikor ismét letette a fenekét a székre, a szerv felállt, és kinézett az ablakon. Olyan kis vézna porbafingónak látszott, ami szokatlan egy nyomozónál. Azok inkább megtermettek, kissé kövérkések szoktak lenni.

Sanci nézegette, és arra gondolt, hogy ezt gyorsan a földre lehetne döngölni. Talán egy ütés elég lenne hozzá. De csak

gondolta, mert békés természetű ember lévén nem szokott verekedni, meg aztán egy nyomozóval nem érdemes még szóval sem kikezdeni.

– Neve? Anyja neve, lakhelye....

A sértettel megfordult a szoba.

– Már egyszer elmondtam annak, aki kint járt helyszínelni. Itt lent a portán megint elmondtam – fakadt ki méltatlankodva.

– Nekem még nem mondta el. Neve?...

Sanci kényszeredetten nevetni kezdett.

– Hát ez nem igaz! Itt ülök órákig, egy konkrét nyomozóhoz jövök, de nem engednek be hozzám, hanem szórakoznak velem.

– Nagyobb tiszteletet, hallja e! Ez nem kocsma!

A sértett, most már igazán sértett lett. Önérzetileg.

A pillanat töredéke alatt úgy gondolta, vagy inkább nem is gondolkodott, hanem kimondta.

– Tudja mit? – szólt a nyomozóhoz halkán – majd megkeresem a kapitányt a fogadóóráján, és elmondom, hogy mit össze-vissza szaroztak itt velem! Nem szórakozni jöttem én ide – kelt ki magából, és kiment az ajtón.

Lefelé menet utána szólt a porbafingó.

– Nem úgy van az! Az engedélyem nélkül nem tud kijutni. Szépen visszajön, és megszünteti a feljelentést. Aztán alá is írja!

Sancinak egy cékla lett a feje. Elindult visszafelé, és mit ad az ég, az egyik szobából éppen kilépett a helyszínelő nyomozó.

– Hát maga? Vártam és nem jött.

Sanci hirtelen elhadarta, hogy egész délelőtt itt ültették, mint egy kotlóst, és egy másik nyomozóhoz irányították.

Az ismerős nyomozó mosolyogva kicsit hátra veregette, és barátságosan beinvitálta a szobájába.

– Ne törődjön vele, ez egy újonc, és buzgólkodik. Töri magát. Tudja, hogy szokott ez lenni.

Maga is tudja, hogy van ez! Na! Összeírta a listát? – kérdezte a feldúlt károsulttól.

– Persze. Azért jöttem, hogy átadjam.

– Miért nem engem kerestt?

– Magát kerestem! – mondta visszafogottan, mert majd szétduzzant a pipától.

A nyomozó látta, hogy embere nagyon dühös, ezért próbálta lenyugtatni. Annál is inkább, mert attól tartott, hogy rosszul lesz, és neki gyúlik meg a baja vele.

– Rendben is volnánk – adott át egy elismervényt – majd értesítem, hogy mikor megyünk ki újra terepszemlézni.

– Ennyi? – kérdezte a károsult megrökönyödve.

– Ennyi – mondta amaz nyugodtan.

De, mégis mikor számíthatok rá? Szeretnék rendet csinálni.

– Addig hagyjanak már minden úgy, ahogy észlelték, majd igyekezünk. Megígérem. Komolyan – veregette hátba ismét barátságosan a meghökkent károsultat.

Sanci csalódottan hagyta el a rendőrség épületét. Mikor kiért a friss levegőre, egy kicsit megkönnyebbült, de otthon be kellett venni egy vérnyomáscsökkentőt. Kimondottan rosszul érezte magát.

Aztán várt. Várt egy hetet, várt két hetet. Majd átmentek a házához, de –, mint szoktak – most is csak benéztek a lakásajtón.

Iluska úgy gondolta, hogy a szőnyeget csak kiviszi az udvarra, hogy lekefélje, és valamennyire kitisztítsa.

– Azt mondta ez az okos nyomozó, hogy ne nyúljunk semmihez – szólt oda Sanci.

A mama úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– A fene aki megeszi az ilyen nyomozást. Teljesen tönkre megy az új szőnyeg – morogta, és azért is kihúzta a függőfolyosóra, hogy ráterítse legalább a korlátra.

– Gyere már, mert nem bírom – szólt rá élettársára dühösen – nem várok én ezekre.

Sanci kényszeredetten odament, hogy segítsen, mert a mamának nem lehetett ellentmondani, ha egyszer begerjedt. Márpedig ő hamar begerjedt.

– Miajóistenez? – csattant fel, mint egy puska lövés.

Olyan szesz szag áradt a lakásból és a szőnyegről, hogy majdnem elszédült. – Te nem érezted?

Iluska bambán bámult rá. Ő nem érezte, mert már otthon benyakalt.

Hogy is érezte volna az ajtóból?

Hanem, mikor beljebb ment, akkor az ő orrát is megcsapta.

– Ide megint betörtök – állt döbbenetben.

Egy ideig bámultak, nem mertek semerre lépni, nehogy öszszekuszálják a nyomokat.

Sanci felkapta a telefont, és a rendőrséget tárcsázta. Megint a szokott nyomozó szállt ki.

– De hol jöhettek be, mikor az ajtón rongálásnak, feszítésnek nincs helye? – tanakodott a társával.

Sanci nem bírta tovább, hiába kiabáltak rá, hogy ne tapossa össze a nyomokat. Bement a fürdőszobába, és elképedve látta, hogy a szellőző ablakról leszaggatták a szúnyoghálót, betörték az üveget, és az ajtó tárva nyitva állt.

A nyomozó váltig állította, hogy egy normális méretű ember ott nem fért volna be.

– Na és ha gyerek volt?

A szerv a fejét vakarta. A szomszédban számára is tudottan újmagyarok laktak, és már irtózott megint olyan ügygel foglalkozni ahol, ezek voltak a gyanúsítottak. Levették az ujjlenyomatot és szétnéztek, hogy ismét mi tűnt el.

A szekrény aljába rejtett konyaknak lába kélt.

– Milyen konyak volt? – kérdezte a szerv.

Sanci topogott. Most mondja meg, hogy Jugóból hozta?

– Ne haragudjon, már nem tudom a márkáját – bizonytalankodott.

A szerv csodálkozva nézett rá.

– Azt sem, hogy mennyi volt?

– Öt-hat üveggel – nyögte ki kényszeredetten – tartalékolni szoktunk névnapokra...

Mikor a szerv elhajtott, a károsultak az összes le-, és felmenőjüket szidták. Azok minden voltak, csak tisztességes emberek nem.

Két évig járkált a rendőrségre, eredmény nélkül. Nem találták a tetteseket, hiába bizonygatta, hogy oda csakis a mellettük való ház lakói juthattak be. Annál is inkább, mert zárt szárazkapu bejárat volt minden házon.

Hanem a második betörés után olyan magas telefonszámlát kaptak, hogy alig tudták kinyögni. Még külföldre is telefonáltak a betörők. Meg szexet hallgattak.

Legalább is ezt mondták nekik a szolgáltató kirendeltségén, mert utána néztek, a kapcsolásoknak, és mindent részletesen ki tudtak mutatni. Csak azt nem, hogy ki is volt az elkövető, aki ennyire, és ennyi pénzért ilyen jól érezte magát a telefonon jött szex hallgatásán.

Hát ezt megint alaposan megszívták.

Iluska előbb Sancit gyanúsította, de a részletes számla azt is kimutatta, hogy akkor éppen külföldi körútjukat élvezték. Pont mikor dőzsöltek!

– Ki kellett volna kapcsoltatni addig a telefont – mondta a társaság ügyintézője.

Sanciék éppen azért nem kapcsolatták ki, hogy ha felhívják őket, ne gyanítsák, hogy soha nincsenek ott.

Rosszul számítottak.

Végül aztán megunta a rendőrségre való járkálást, és nem ment többé feléjük.

Ekkor hirdette meg a házat, és nagy-nagy szerencséjére, egy vállalkozó megvette irodának.

Megint felmerült a kérdés, hogy mi lesz a sok pénzzel? Hát úgy látszik az is baj, ha van, az is baj, ha nincs. Egy jó pár évig fialtatta, mígnem duplájára hizott.

A régi vágya ismét megerősödött benne.

Hogy a történelem megőrizze a nevét.

Iluska lakása mellől kihaltak a lakók, és mivel udvarra nézett, így olcsón meg tudta venni.

Ezután két helyen laktak, de mégis egymás mellett. Ennyit költött el a nagy ház pénzéből.

De, Sanci ezt is kizárólag a saját nevére vásárolta, így élet-társának még lehetőséget sem adott egy potenciális haszon-élvezetre sem.

Azt hitte, hogy túléli az asszonyt.

Mert célozgatott rá, hogy végrendeletet készíttetett, de az asszonynak nem ajánlotta. Sőt! Nem is mondta el, a tényleges valóságot. Az asszony mindig azt hitte, hogy csak szándékában áll megtenni.

Így aztán senki nem vette komolyan, még a vele élő élettársa sem.

Iluska birtokba vette a másik lakást is, és berendezte. Olyan hímzett terítőkkal rakta teli, hogy csak, na!

A lakás belül már vizesedett, de kicsire nem adtak.

– Míg élünk, megteszi – mondogatták.

A mindennap lehulló vakolatot szépen összesöpörték, aztán egy szőnyeget szögeztek a falra, azzal takarták el.

Pedig érdemes lett volna kijavítani, mert Iluskának ártott a nedves, dohos levegő.

Több gyógyszert szedett. Megoldotta...

A valamikor patyolat háziasszony, már nem igen törődött a porral, tisztasággal, inkább az evéssel.

Na meg a vörösborral.

Ha ez a kettő nem hiányzott, akkor elégedettnek tűnt. De valóban csak tűnt, mert ki tudja, hogy az üveg bor után milyen elképesztő gondolatok gyötörhették. Magában forrt, mint a vulkán, és élettársa láttán tört ki. De, akkor aztán mindent elöntött...

Sanci már nagyon unta a veszekedést, és fogalma sem volt, hogy mit tegyen.

Úgy gondolta, hogy amit bírt, mindent megtett a békeség érdekében.

Szó nélkül megevett mindent, amit Iluskája elébe tett.

Tudta, hogy édességet nem szabad ennie, de kívánta, mint egy gazdag pasi, az üde menyecskét. Az asszony meg állandóan süteménnyel tömte.

Cukormérőt nem vettek, mert az megint pénzbe került volna. Akkor még néha megmérték a háziorvosnál is, de ha ott nem, akkor beutalót kért a laboratóriumba. Vagy ha valahol reklám cukormérést hirdettek, akkor ő feltétlenül ott topogott. Mert a „humánus” akció mögött –, mint mindig – az áru reklámozása húzódtott meg, és annak a reménye, hogy kedvet csinálnak a vásárláshoz.

Inkább ott várákozott a sorban, de mérés nélkül nem jött el. Csak az a kérdés, hogy az eredményt annyi várákozás után hitelesnek lehetett-e tekinteni? Főleg mikor már belilult a feje.

A lényeg, hogy ingyen megmérték.

Mindenesetre, egy zabálni való pipiért, még az édességről is képes lett volna lemondani. Na de az élettársa mellett! Nyilván, hogy az édességet vállalta.

A prosztatájára egy vasat sem költött, ugyanúgy, mint a többi egészségügyi vizsgálatra, kezelésre. Megitta az asszony által javasolt, és elkészített kisvirágú fűzike teát, amit Maria Treben füveskönyvéből böngészett ki. Naponta háromszor.

Még azt is vállalta, hogy délután egyfolytában a mellékhe-lyiségbe rohangáljon. Állandóan vizelni kellett a hajnalban egész napra lefőzött, és koncentráldott tea miatt. Akár katéteres zacskót is használhatott volna, mert délután már nemigen mozdulhatott ki, ha teázott.

A saját lakásra szánt pénzt, direkt az asszonyé mellett vette meg, hogy annak az elcsöpögött cukros vizelet takarításkor ne kelljen a fájós lábával messzire menni. Meg, hogy legyen hol elhelyezni azt a sok hímzett terítőt. Ugyan hová tudta volna máshová rakni? Mindig azért panaszkodott, hogy a szekrényében már nem férnek el. Csakis ilyen praktikus dolgok miatt vette meg mellette. Na meg azért, mert olcsón ad-

ták. De ez magától értetődött. Drága dolgokat nem vásárolt. Csupán a passziójára költött.

A közeli lakásvásárlás nagy merészség volt, és balgaság. Még esélyt sem adott magának, hogy egyszer-kétszer belekóstoljon egy időskori szerelembe. Pedig, gondolatban már latolgatta, hogy egy jó kis hencsörgésért még valami ajándékot, vagy az árát sem sajnálta volna.... Olyan nagyon.

Tényleg megérdemelt volna egy kis szexet annyi gorombaság után. Egy kis gyöngédséget. Egy kis putyujgatást, simogatást.

Ez az Iluska sem tudta, hogy kell bánni a férfiakkal. De hát az a heves vérmérséklet! Annyi vörös-bortól....

Bár, őt is meg lehetett érteni.

Minden meg volt. Minden. Csak az a k... szex hiányzott neki. Azt hitte azért nem kapja meg, mert nem esküdtek meg hivatalosan.

Mi másra is gondolhatott volna?

Élettársa elvitte egy világszerte útra! Nem mindenkit visznek ám csak úgy el! Még ez sem volt neki elég!

Vásárolt neki egyszerre öt pár leértékelt cipőt is!

Hát, hány nő kap egyszerre öt pár cipőt?

Azt az egy párat is dugdosni kell egy ideig, míg alkalmas pillanatban előkaphatja más szerencsétlen nő, ha rászánna magát a vásárlásra.

Belföldön fürdőbe hordta Iluskát. Leginkább potenciát növelő gyógyfürdőkbe, ami a nők nemi vágyát is serkentették.

Hát kell ennél nagyobb kedvesség, figyelmesség?

Elmentek táncolni, ahol ő bebizonyította, hogy még alaposan meg tudja forgatni a menyecskéket.

Úgy járta a csúrdöngölöst, mint ifjú korában.

Ezalatt a mama nyugodtan ülhetett, és gyönyörködhetett benne.

De, egyesek olyan telhetetlenek, hogy az isten csodája sem lenne nekik elég.

Pedig szó, ami szó, Sanci valóban megtette a magáét. Ennél többre nem volt képes.

Ennek ellenére, a veszekedések egyre gyakoribbá váltak, és hevesebbek lettek. Iluska már őrzöngött is néha.

Sanci próbálta csitítani, ahelyett, hogy rávágta volna az ajtót. Hiszen ott volt már a saját, önálló, külön bejáratú, lakása is.

A jó franc sem érti ezeket a pupák férfiakat. Máskor akkora mellényük van, mikor a helyzet magasztán kellene állni, törpék lesznek.

Nyilván félhetett valamitől. Talán, élettársa lakásában lehetek elrejtve az értékek. És benne meg lehetett bízni.

Takarékkönyv, készpénz, végrendelet, miegymás.

Bár, az asszony mindig kutatott mikor a férfi odakint járkált a városban, de soha nem talált semmit. Azt is tudta, hogy hány órára ér haza, tehát még attól sem kellett tartani, hogy rajtakapja a matatáson.

Az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy Sanci vásárolt meg mindent, ami a konyhára kellett és, a cehek is ő állta.

Tényleg egyeseknek semmi sem elég, mert Iluskának ez egyértelműen kevésnek bizonyult.

Pedig a nyugdíját, az utolsó fillérig a bankban helyezhette nyugalomra. Mert ahhoz ugyan egy fillér erejéig nem nyúlt!

Úgy hogy teljesen érthetetlennek tűnt a viselkedése, és a követelőzése. Vagy, inkább elvárása? Tudja a nyavalya ilyenkor mi járna a nőnek.

Hogy Sanci hová tudta a kincseit eldugni a más lakásába? Rejtély. Nyilván kakukktojás lehetett.

Hát ha Iluska megtalálja, akkor neki annyi, az tuti!

Legalább a balhét kiveri. És az éppen elég lett volna.

De azért ravasz volt a pasi, mert tartott egy közös kasszát az ő nyugdíjából, a nem várt kiadások fedezésére. Nyilván ezzel is elterelhette az asszony figyelmét, mert annak fogalma sem volt, hogy élettársának mennyi pénze is lehet.

Volt és kész. És mindig, mindenkor ott lapult a pénz, ahol hagyták.

Jó dolog is az, ha valaki számolatlanul tarthatja a pénzét.
Nem úgy, mint azok a szerencsétlenek, akik naponta átszámolják, és latolgatják, hogy melyik kiadás a legsürgősebb. Melyik lyukat is ajánlatos betömni.
Egy szónak is száz a vége, nem lehet rossz gazdagnak lenni.
Csakhogy –, mint minden kapzsi embernek – minél több lapul a brifkóban, annál több kellene.
Mennél több van, annál többre vágnak.
Érdekes ez az emberi tulajdonság. A kutya is mindig oda sza... ahol nagyobb a rakás. Akkor a kutya sem különb.
Sanci talán ettől indítatva, vagy a mamát unta nézni egész nap, vagy rakéta volt a fenekében, mert hétvégeken vásárokbába járt.
Előzőleg felhajtotta a használt szerszámokat, kijárt a Cserepesre, az ócska piacra, és vég nélkül alkudozott.
Élvezte is, meg aztán vásárolt is.
Megpakolta régi, 35 éves Wartburgját, de olyan alaposan, hogy levert a hátulja.
– Sose lehet tudni, hogy mire lesz igény – mondogatta – kell a választék.

Egy alkalommal, olyan teherrel indult el, hogy alig bírt kormányozni. Meg is csúszott az útpadkán. Szétduzzant az egyik kereke. Gyorsan felszerelte a pótkereket, és az agyába véste, hogy meg kell javíttatni.
Aznap jó vásárt csinált, és visszafelé már könnyebben gurult a kocsi. Odahaza elvitte egy gumishoz, aki csak csóválta a fejét.
– Nem érdemes rá költeni, vegyen újat – mondta, és a falon függő drágábbnál drágább gumikra mutatott.
Meg is fogdosta őket.
– Ezek minőségi gumik! – erősítette meg.

A potenciális vevő vakargatta a fejét, mert soha nem mondta rá semmire azonnal, hogy megveszi. A gumik árát meg sokallta, és azt mondta, hogy majd még meggondolja. Közben arra gondolt, hátha akad valahol jó állapotú használt is.

A gumijavító legyintett. A következő vásárba még kimerészkedett négy gumival, bár a zabszem nem fért volna be, mert ha az úton a Szerv ellenőrzi, akkor oda a vásárban szerzett haszon.

Már nem merte annyira megpakolni ócskavassal, inkább hamarabb indult el, és lassabban haladt az úton, mert óvatosan vezetett.

Oda is ért időben és kényelmesen ki tudott rakodni.

Az emberek jöttek-mentek, báméskodtak, mindent megfogdostak, és akkor is alkudoztak, mikor semmit nem akartak vásárolni.

Sanci hangosan dicsérte a portékáját, és egyre csak bizonygatta, hogy úgylis visszamegy a vevő, illetve érdeklődő, mert máshol nem kap ilyen olcsón.

Szóval elemében volt. Élvezte a vásárt.

Egyszer csak odament hozzá egy fiatal koma, de nem szólt semmit.

Nézte, nézte a sok kacatot végül megkérdezte, hogy van-e kiskalapácsa?

Sanci a kocsiban hagyott egy csomó vasat, de a vevőnek készségesen ugrott.

- Mindjárt hozom! Ott van a kocsimban.
- Melyik a maga kocsija? – kérdezte a vevő szerényen.
- Az a sárga Wartburg. Mindjárt itt vagyok vele.
- Hagyja, mert sietek – mondta a férfi.
- Nem tart egy percig sem – erőlködött az eladó, mert nem szeretne volna elszalasztani a vásárlót. Olyan határozottan állított oda az érdeklődő, hogy biztos volt benne, megveszi a kalapácsot.

- Mondom, hogy sietek. Meddig lesz itt?

Majd visszafelé erre járok.

Sanci csüggedten nézett utána.

– Ez majdnem sikerült – vigasztalta a mellette álló – hátha visszajön.

KI SOKAT MARKOL, KEVESET FOG

– Áh! Ha már egy percet sem tudott várni! Ismerem az ilyet – legyintett lemondóan.

– Ne búsuljon, majd eljön a gazdája.

Sanci kényszeredetten nevetett – szokás szerint, mint mikor nem jött össze neki valami.

Ha tudta volna, hogy a vevő csak ürügy okán érdeklődött, nem búsult volna utána.

Már majdnem dél körül járt és alig adott el valamit, mikor a vevője legnagyobb meglepődésére megint megjelent.

– Hozzam a kalapácsot? – kérdezte az árus készségesen.

– Hozza! – hagyta rá.

Pillanatok alatt a kezében volt a portéka.

– Mennyiért mondja?

– Nem adom sokért.

– Na! Mondja már, mennyi az ára.

– Három.

– Olyan sok? – csodálkozott emez, és letette a földre.

– Mennyiért visz el?

– Hát... esetleg kettőért.

– Ezt a jó kalapácsot? Teljesen új a nyele. Na, jól van, legyen kettő ötven.

– Kettőért elviszem.

- Jó! – sóhajtott Sanci. Vigye – adta be a derekát.
- Legalább a helypénzt kifutja.
- Mennyi itt a helypénz? – kérdezte a vásárló.
 - Egy kalapács ára – nevetgélt az eladó saját kínján.
 - Nekem is van négy Wartburg gumim. El kéne adni.
- Sancinak felcsillant a szeme.
- Milyen?
 - Pont a kocsija mérete.
 - És mennyiért adja?
 - Tíz rongy darabja.
 - Á, az egy kicsit sok.
 - Nem a! Teljesen újak.
- Sanci vakarta a fejét. A gumis nem sokkal többé kínálta.
- Mennyit enged a feléből? – kérdezte viccesen.
 - Ebből már nem lehet engedni.
 - Dehogyan nem! Mindenből lehet.
 - Mennyiért venné meg?
 - Hát... úgy ötért darabját.
 - Annyiért már régen túl adtam volna rajta.
 - Valamit csak enged! – nézett rá határozottan.
 - Legfeljebb nyolcért tudom adni, de akkor csak a pénzemnél leszek. Tudja maga is, hogy megy ez.
 - Na, jól van, de az én kocsimba nem fér el. El kell hozni a lakásomra.
 - Hol lakik?
- Sanci pontosan megadta a címét. Ugyan miért ne adta volna?
- De csak kedden, vagy szerdán jöjjön, mert a többi napokon nem vagyok otthon. Kezelésre járok a fürdőbe. Csak az asszony van otthon, az meg nem ért hozzá.
- És, délután jöjjön!
- Megegyeztünk – mondta az eladó, és elsietett a megadott címmel.
 - Maga is jól járt. Nem árult, de vásárolt – mondta a mellette vásároló.

– Nagyon kellett már a gumi, és a boltban többert adják
– mondta elégedetten.

– Nem olyan sokkal.

– Kétezerrel darabját.

– De az legalább biztos.

– Ha nem jó, nem veszem át – mondta magabiztosan Sanci – meg aztán pont négy darabra van szükségem. Pótkereknek megteszi, amivel most fut.

– A boltban is kap, még kettőt is – erőltette emez – de maga tudja.

– Jó lesz ez. Nyolc ezer forintot megspórolok. Azért kétszer kell kijönnöm a vásárba.

Össze is pakolt, és húzott hazafelé, mert a kedve is elment az álldogálástól, meg izgalomba is jött.

Otthon annyit mondott a mamának, hogy vett a vásárban négy új gumit a kocsiára.

Iluska nem szólt rá semmit, mert ezek a dolgok az élettársára tartoztak.

Neki az egészből az volt a fontos, hogy ha használták a kocsit, az menetkész legyen. Naná! Ő is készre főzi az ebédet, és egyedül.

Úgy volt vele, hogy mindenki végezze el a saját reszortját! Így dukál. Azért még megkérdezte, hogy valamit ő is szóljon az eseményhez.

– Mikor hozzák a gumit?

– Megbeszéltem vele. Vagy kedden, vagy szerdán.

– És mennyibe került? – reszkírozott meg még egy kérdést.

– Harminckétezerbe. Nyolcat lealkudtam.

Ezután megelégedve ültek le az asztalhoz ebédelni. Minden jól esett. Sokkal jobban, mint máskor. Hát persze! Egy ilyen jó vásár az étvágyat is meghozza.

A PÉNZ NEM BOLDOGÍT...

/A pénz nem boldogít?/

Mammon pénzisten, lelkem körbefonta,
Hiába „küzdöm”, engem el nem hagyna!
De hova menekülnék? Miért is tenném?
E frigyét imádom! Érte tűzbe mennék.

Nékie kegyeit, keresem megszállva,
Fájós derekammal, előtte hajlongva.
Ember ily gyönyört, soha nem nyújthatna,
Nincs az a nő!– ki Mammont pótolna.

PéNZ nem boldogít! – mondják vágyakozva
gyönyörű érzésre –, ki meg sem álmotta!
Nem is tudhatják milyen nagy hatalma!
„Savanyú a szőlő” – tán, ez lehet az oka...

a szerző

A mama jólesően kanalazta, és szűrte a levest.
Ő is örült élettársa sikereinek. Főleg ha sikerült valamit „olcsón” vásárolni.
Most büszkén nézett a másokra, mint minden ilyen esetben.
– Lám – lám, ez a papa milyen ügyes – gondolta, de soha nem mondta ki, nem dicsérte meg. Csak magában nyugtázta.
Nyolc ezer forintot lealkudni, nem semmi!
Megebédeltek, és Sanci –, mint aki jól végezte dolgát – megivott egy pohár bort.
Aztán fülébe tette a dugót, azon keresztül hallgatta a tv-t és nézte a képet.
Így nem zavarta Iluskát, aki a másik tv-t nézte mellette, mert éppen a kedvenc sorozata ment.

Bár Neki esze ágában sem volt dugózni. Jó hangosra felerősítette, hadd szóljon.

A társa hallotta valahol, hogy nem szerencsés állandóan a fül dugó használata, de mit tudott csinálni, mikor be volt ideadva.

Eleinte tiltakozott ellene, de aztán megszokta.

Örült, hogy élettársa elfoglalja magát.

Másnap fürdőbe igyekezett, masszíroztatni.

Jó dolog is az, mikor az ember fáradt testét alaposan meggyúrák. De nem is sajnálta borraivalót! Ötszáz kemény forintot pengetett le.

Na, ja. Pontosan egy órahosszáig gyúrták!

A kis szerencsétlen beutaltak, meg agyon áztatták magukat a medencében, mire sorra kerültek.

Hát, ezek csak 10 forintot adtak borraivalónak.

Jó esetben húszat.

Mit várhat el ezért az alamizsnáért, egy beutalt beteg ember?

Üldögéljen a meleg vízben, és örüljön neki.

Már a hetvenes években készült filmekben tájékoztatták a nézőket, hogy „...nincsenek fehér, vagy színes bőrűek, csak gazdagok vagy szegények...”

Még hozzá lehetett volna tenni, hogy bunkók és intelligensek sincsenek. Egy üzletember szemében....

Ez a kapitalizmus. Igen ám, de akkor itt szocializmust hirdettek!

Biztosan nem sokan látták azt a filmet...Meg a többit.

Sanci másnap kedden, ahogy szokta, elindult a városba, mert mindig akadt valami dolga.

Vagy ócska vasárut hajtott fel, vagy leértékelt élelmiszert. Aztán igyekezett, hogy időben hazaérjen, mert pontosan nem tudta, hogy mikor viszik a négy autógumit.

Kedden, vagy szerdán délután.

A mama, szokás szerint terített asztallal fogadta, ugyanúgy, mint máskor.

Eszegették a levest, külön a zöldséget, mikor megszólalt.

– Átvettem a gumikat.
Élettársa, mint akibe tűt szúrtak, úgy ugrott fel.
– És ezt csak most mondod? Hol van?
– A másik lakásban. Olyan bűdös, hogy nem bírtam elviselni a szagát. Majd jól ki kell szellőztetni, ha elviszed a garázsba. – Mi van? Tán még ez is baj, hogy átvettem helyetted? – kapcsolt az asszony.
Sanci már nem hallotta az utolsó szavakat, rohant a gumikat megdeputálni.
– Miért nem ebédelsz meg előbb? Nem viszi el senki! – kiabált utána Iluska, de ő csak rohant. Majdnem lerántotta az abrosszal az egész terítéket, étellel együtt.
Nézte, nézte a gumikat, és valami nem stimmelt.
Visszaszaladt a szemüvegéért, hogy lássa a feliratot és a számozást. De hiába nézte négy szemmel, akkor sem stimmelt.
– Újnak újak, de a mérettel mintha valami baj lenne – hasított belé.
– Mama! – kiabált át – kifizetted az árát?
– Persze, hogy ki.
– És mennyit?
– Amennyit mondtál. Harminckétezer forintot.
– De miért nem akkor jött, mikor megbeszéltük? – vörösödött már be a feje, mert pillanatok alatt a fejébe szaladt a vér.
– Azt mondta, hogy nem ér rá, mert elutazik.
– Aztaszentségít – csóválta a fejét, és már nagyon rosszul érezte magát.
Még megebédelt, de nem esett jól semmi. Csak úgy behajigálta.
Rohant a kocsiért a garázsba. Mikor a bejárat elé állt, kigurította az egyik gumit, hogy a másik mellé pászítsa. De felesleges volt, mert már a kapuból látta, hogy nem a megfelelő méret. Azért odaillesztette.
Az új gumi jóval kisebbnek bizonyult.

Azt hitte, hogy megüti a guta.

Bement és letolta a mamát.

– Minek fizetted ki? Ki kért meg rá? Nem megmond-
tam, hogy majd én elintézem?

Sanci még így nem kelt ki magából, mint akkor.

A mama először csak védekezett.

– Azt mondta, hogy te hagytad meg neki, hogy vegyem
át.

– Éééén? Mikor?

– Azt mondta, hogy délelőtt beszélt veled a városban.
Azért merre idehozni! – gurult be már Iluska is.

– Te megbolondultál! Hát hogy beszéltem volna vele?
Akkor a garázsba vitetem! Te tyúkeszű! Most azt jól elintéz-
ted!

Iluskának ez lehetett az utolsó csepp, mert ő is dühöngeni kezdett. Kis híján, egymás haján búcsúztak. Volt olyan zenebona a lakásban, hogy a nyitott ajtón keresztül az egész ház élvezhette.

– Hagyjál engem békében! Vidd a fenébe a dolgaidat,
és intézd magad! – kiabálta és a nyomaték kedvéért a föld-
höz vágott egy tányért.

Innentől kezdve majd egy hónapra beállt a mosolyszünet.

Sanciban nem oldódott a feszültség, sem a nyomás, sőt még fokozódott, mert ezután kezdődött a kálváriája.

Először is ki kellett pakolni a kocsijából a sok kacatot, hogy beférjen a négy gumi. Aztán elindult oda, ahol megvette a gumikat.

Kocsmáról kocsmára járt, és pontos leírást adott a pasasról.

Miután jó drágán vásárolt a kricsniben palackozott italt, a kocsmáros felismerni vélte a gazfickót.

Aztán elmondta, hogy merre lakik.

A pórul járt vevő majd mindennapos volt a háznál. Az „eladót” ugyan sosem találta otthon, csak az őseit. Azok meg sopánkodtak, és bizonygatták, hogy nagyon rendes ember a fiuk, senkit nem csapna be.

A pórul járt vevőnek egészen más volt a véleménye.

Mivel hiába járogatott ki a közeli községbe –, aminek az útját úgy ismerte, mint a tenyerét, az összes kátyújával együtt – módszer váltott. Nem a ház előtt várakozott, hanem távolabb.

A koma be is szaladt a csőbe. De hihetetlenül higgadtnak tűnt.

A károsult veszekedett, vitatkozott vele, de ő egyre állította, hogy megmondta a gumik méretét.

Végül Sanci kihívta a rendőrséget.

Persze nem ment vele sokra, de talán mégis.

Határozott fellépésére, házkutatást tartottak az eladónál.

A sértett most tanult hibájából, és nem fenyegetőzött előre, hanem szó nélkül ment be a rendőrségre, míg amaz azt hitte, hogy megunta a vitát.

Hanem mikor váratlanul kiszállt a szerv, akkor került nagy bajba.

Egy csomó illegálisan – adó megfizetése nélkül – behozott árura bukkantak.

Azonnal eljárást indítottak ellene. A károsultnak meg azt ajánlották, hogy terelje peres útra az ügyét.

Sanci, mint károsult, az ismeretek birtokában teljes meggyőződéssel, és biztonsággal rögtön indítványozott egy polgári peres eljárást. Aztán várt.

Közben továbbra is kijárt vásárolni a helységbe.

Találkozott azzal az emberrel is, aki mellette árult, amikor látatlanban megvette a gumikat. Helyesebben, csak megrendelte...

Elpanaszolta neki, hogy milyen rafinált módon szedték rá.

– Én állítottam, hogy jobban jár, ha a boltban vásárol, vagy egy szerelőnél veszi meg.

Meg aztán, kinéztem magából, hogy elmondásra nem ad ki ennyi pénzt.

– De akkor miért nem mondta?

– Minek? A maga dolga.

– De hát ennyi jó érzés nem volt magában, hogy szóljon?

– Hallja-e jóember! Ne engem okoljon itt, mert maga hiszékeny! Hát, hogy lehet így vásárolni, hogy fogalma sincs, mit vesz meg?

Még a végén engem tesz felelőssé – háborodott fel a másik.

Sanci elszégyellte magát, de azért neheztelt a mellette piacolóra, hogy nem figyelmeztette.

Egy ideig hallgatott, aztán engedékenyebb hangot ütött meg.

IUSTITIA SZEME CSUKVA

– Maga ismerte, tudta, hogy ez egy szélhámos?

– A Zolit? Ki ne ismerné? Itt mindenki ismer mindenkiket.

– De hát, miért nem figyelmeztetett? – erőltette megint. Az öreg kissé csodálkozva nézett rá. Nem is kellett neki mondani semmit.

– Eljönne tanúskodni?

– Meglehet. Hová?

– Hát a bíróságra.

– Ja, oda nem mennék.

– Miért? Megfizetném.

– Nem tudna nekem maga annyit fizetni.

– Hogy-hogy?

– Mert egy községben lakunk.

– De azt mondta, hogy mást is becsapott!

– Az legyen annak a dolga. Nem az enyém.

Sanci elkeseredett. De aztán addig forgatta az agyát, míg kieszelt valamit.

Megtudta az ember nevét és a címét. De, hogy az mennyibe került neki! Aztán bejelentette, mint tanút, és a bíróság beidézte, ha akarta, ha nem.

Menni kellett neki, mert büntetést helyeztek kilátásba, meg elővezettetés. Hát inkább önként ment.

Nem szívesen, de ment.

Aztán a vásárban máshol foglalt helyet, hogy meg ne lássák a felperessel.

Hanem Sancit most is elhagyta a szerencséje, mint a betörésnél. Csak most nem a rendőrségre járkált, hanem a bíróságra. Itt még jobban elhúzódott az ügy, mint gondolta.

Már úgy ismerte a járást, mint otthon. Meg a portásokat. Meg az irodai alkalmazottakat.

Aki a folyosón látta üldögelni, az el nem tudta képzelni, hogy mit követhetett el. Nem győzött magyarázkodni az ismerősöknek.

A bíróság három év után zárta le a pert. Sancinak igazat adtak. Részben. Így a perköltséget közösen kellett megfizetniük.

Az orgazda ügye, más lapra tartozott. Az egy másik ügy volt. Őt a rendőrség jelentette fel üzérkedésért, és ennek semmi köze nem volt Sanci hiszékenységéhez.

De a károsult, még a költségek megtérítését sem sajnálta, mert a „gazember” rács mögé került.

Elégtételt kapott...Nincs is édesebb egy jó bosszúnál.

Mivel megint elég nagy lett az anyagi vesztesége, így tovább járta a vásárokat, és árulta az ócska holmikat. Leginkább vasárut.

Egyet azonban megtanult. Hinni a templomban kell, és többé soha senkiben nem bízott meg. Ha vásárolt, előbb megnézte a kínálatot, csak azután döntött.

Nagy tanulság volt ez neki. Nagyon nagy....

Az egyik vásárban nagy nehezen ugyanúgy adta el a négy gumit, hogy az illető nem figyelte a méretre.

Sanci esküdözött, hogy pont rávaló a kocsi kerekére.

Igaz, olcsóbban kínálta, de megszabadult tőle.

Aztán abba vásárba soha többé nem ment.

Hja... az ember holtig tanul, mint a jó pap.

A kocsijára viszont mégis csak megvette a szerelő által ajánlott szabványgumit. Na és ő, az árában fel is szerelte neki. Hát ezt megspórolhatta volna magának. Három év az életéből a bíróságon, nem számolva a kiadásokat.

Egy szép nyári napon, újra jókedvvel indult a vásárba, mert úgy gondolta, hogy nem szabad sokáig rágódni azon, ami ellen nem tehet.

Ki kell lépni belőle, mint a gatyájából.

Sanci kilépett.

Jó napnak ígérkezett, és a kedve is vidám lett. Jókat viccelődött a vevőkkel, meg a társaival.

Odafönn alaposan befűtöttek, és szakadt róla a víz. Bár neki egy dolog volt fontos, az eredményes üzlet.

Már kora délelőtt összeszedett cca tíz rongyot, és csak úgy begyömöszölte a nadrágzsebbe.

Haza kellett volna már indulnia, de a többiek biztatták, hogy most jön még a java.

Nagy nehezen egy szóra engedett, és maradt. Hátha lesz még egy kis eredmény. Hja! Az a mérhetetlen kapzsiság! – Levette a nadrágját, és odalépett a közel álló kocsijához.

Hanyagul bedobta a kocsiba, és alsógatyában kínálhatta tovább a portékát.

Nagy alkudozásoknak volt részese, és nagyon élvezte.

Sütötte a nap kidolgozott lábát, felsőtestét, amit a többiek ugyancsak megcsodáltak. Ő elégedetten nyugtázta.

Szóval, jól érezte magát.

Hanem, kalapot elfelejtett vinni, és már a vérnyomása a melegtől kezdett felfelé kúszni.

Szépen leégett, bár azzal nem törődött volna, de a vérnyomása rendesen felszaladt. Az, kellemetlen érzés. Bár azt mondják, hogy a beteg nem is tud róla.

Nem a fenét! Ez az állítás úgy marhaság, ahogy állítják. Már aki állítja.

Először is jelentkezik a fejfájás. Aztán szédülés is lehet. Nem nagyon, de azért előfordul.

Sőt még enyhe hányinger is. És amire egyáltalán nem szokott odafigyelni egy felturbózott ember, a rossz, de inkább bizonytalan járás, mozgás.

Aki meg túl érzékeny, annak a fejtetőjén akar kitörni az e-nergiája. Na és vörös az arca, mint a cékla.

– Talán egy kis napszúrást kaptam – mondta és eldöntötte, hogy összepakol. Végülis, rendkívüli napot zárhatott. Ilyen jó bevételre nem számított.

Sanci kezdte a vasakat, ócskaságokat berakodni a kocsi hátuljába.

– Mi az? Csak nem akar már elmenni?

– Elég lesz mára, nem kell túlzásba vinni – válaszolta bölcselkedve. Majd legközelebb.

– Maga tudja. Csak szoltam, mert ilyenkor szoktak kijönni azok, akik azt remélik, hogy olcsóbban vásárolhatnak – mondta a mellette vásároló.

Sanci, fájó szívvel nézett vissza, de mondhatni, hogy a kapzsi ember szemléletével. Már majdnem ráállt, hogy egy kicsit árulgat még, de aztán mégis maradt eredeti elhatározásánál.

– Befejezem – döntött mégis.

Fél óráig is eltartott, míg mindent berakodott a kocsiba, ahonnan pokoli meleg levegő áramlott ki.

A kocsit is elfelejtette letakarni.

Végre készen lett. A hátsó ülésre nyúlt a nadrágjáért, mert alsógyatyában még sem akart hazahajtani.

– Az ülésre több minden volt bedobálva. Zakó, törülköző, összegyűrt papírok. Mint egy kupiban.

Kotorászott, de a nadrágját nem találta az ülésen.

Lenyúlt az ülés alá, de ott sem volt.

Nézte az első ülésen, hátha odatette, csak közben kiment a fejéből.

Ott sem találta.

Rohant a csomagtartóhoz, de akármilyen kacatokkal is tömte meg, mind ott sorakozott, és nadrág nem kandikált ki közülük.

Most lett csak melege igazán! Rá kellett jönnie, hogy eltűnt a nadrágja, mégpedig a jó bevétellel együtt.

Olyan idegesség fogta el, hogy fejvesztve rohangált a kocsi körül, hátha kirántotta véletlenül. Benézett a járgány alá, aztán sorra járta a többi kocsit is.

– Keres valamit? – kérdezte, aki mellette árult.

– Eltűnt a nadrágom, az összes bevétellel.

A társa csak hümmögött.

Sanci feje már olyan lett, mint egy időzített bomba. Elővette a literes műanyag palackot, és az összes vizet a fejére locsolta.

Inni nem mert, mert akkor vizelnie is kellett volna, a vásárt meg egy pillanatra sem hagyta volna magára az árujával együtt.

A víz jól tett neki, és egy kicsit lehűtötte. Gondolkodni kezdett. Nem törődve a meleggel, csak ült a kocsiban és járt az agya.

– Mégis csak az első gondolat a jó. Menni kellett volna.

Aztán kiszállt, mert eszébe jutott, hogy egyszer egy csomó újmagyar arra vetődött. Meg akarta kérdezni a mellette portékáját kínálót, hogy ő is látta-e a romákat.

De mikor visszanézett, a pali nem volt sehol. Azért odament, hogy jobban szemügyre vegye, nem-e csak elszaladt valahova.

Az ürgének még a helye sem látszott.

Mintha valami felsejlett volna az emlékezetében. Félve kérdezte meg a másik árust, hogy hova lett, aki mellette állt egész délelőtt.

- Mit tudom én! Nekem nem szólt. Nem is szokott ilyen sokáig kint maradni. Nem tudom, most mi volt vele.
- Máskor is itt szokott lenni?
- Ajaj! Minden vásárban! Ki nem hagyná!
- Talán ismeri?
- Persze. Itt mindenki ismeri. Ő a felhajtó.

Sanci azt hitte tényleg agyvérzést kap.

Megint nem kérdezett tovább semmit, mert nem akart nevetségessé válni.

– Tán eltűnt valami? – kérdezte tőle emez, de a károsult csak legyintett és elhajtott.

A kérdező rántott egyet a vállán.

Az úton ebben az időszakban szerencsére gyérült a forgalom, mert Sanci még a pirosba is behajtott, olyan fejevesztett lett.

Otthon nem szólt semmit, csak a jéghideg vizes zuhany alá állt.

– Na, érdemes volt kimenni? – kérdezte Iluska.

– Ja! Ellopták az összes bevételtem a nadrággommal együtt.

A mama nem szólt semmit, csak felhajtott egy fél üveg bort. Persze, hogy mit gondolt, azt csakis ő tudta. Hát hiába mondják, hogy romával találkozni szerencsét jelent. Sancinak, még egy sem hozott szerencsét, inkább vitt.

Egy ideig nem járkált vásárba. Persze, nagyon nem jól érezte magát, és azért nem is maradt otthon.

Még az kellett volna! Egész nap a mamával egy lakásban! Hát ki bírja azt ki?

Azért, talált magának elfoglaltságot, mert – szűkebb pátriájából, a szülővárosából – összejött egy családdal az élelmiszerpiacon.

Mikor Iluska megtudta, hogy az asszony az egyetemen dolgozik, az ura meg agronómus, azonnal elájult a nagy megtiszteltetéstől.

Igaz, a család dinnyét árult, de csak ha senkit nem bírtak bepalizni.

Ha valakire rá tudták bízni az árusítást, akkor nekik nem kellett „szégyenkezniük” a piacon.

Bár, az asszony azt állította magáról, hogy laborasszisztens, a férfi meg egy darab dinnyét nem adott el, mégis nagy kreditjük lett Iluska szemében.

Hogy aztán az asszony csak mosogatott-e a laborban, vagy, tényleg asszisztensként dolgozott, az nem derült ki. Mindenesetre Sanci beállt hozzájuk dinnyét árulni. Így aztán minden nap dinnyét ettek. Most már kergették egymást a mellékhe-lyiségben, mert a dinnye közismerten vizelethajtó.

Na és... Sancit nem kellett félteni, mert tudta ő, hogy miként verje át a kedves vevőt. Első dolga volt megpatkolni a mérleget. Este aztán leszedte a patkót. A nyereség, még egyetlen nap is több lett, mint a vásárban egy hónap alatt.

Seperc alatt kaszálta be a vásári veszteséget. Hát... aki látta, hogy dinnyét árul többszörös milliomos létére, az csak csodálkozott. Ilyenkor mindig hevesen védekezett, vagy meggyőzően mentegetőzött.

– Csak segítek egy jó barátomnak – vigyorgott a szokott módon, és kényszeredetten, ha valaki, rá mert kérdezni. Igaz, hogy nem régen barátkoztak össze jobban, de hirtelen jött a nagy barátság.

Mint az első szerelem.

Az újdonsült barátok aztán majdhogy heti gyakorisággal ebédeltek náluk. Hálából meghívták őket a földbe kapálni.

– Sanci soha nem szeretett kapálni, ő kereskedő típus volt. A mama meg nem bírta a fájós lábával, de azért egy pár alkalommal kimentek hozzájuk, és hasznát is vették.

Míg ezek kint kapáltak, Juliska megfőzhetette az ebédet. Vállalta is, de csak egy feltétellel. Ha kibontanak neki egy üveg vörös bort. Kibontották. Gondolták addig nem pimpósodik, meg ami marad, míg hazaérnek a kapálásból.

Már hogy pimpósodott volna meg! Nem volt neki ideje!

A házigazdák ezt egy kicsit zokon vették, de nem mutatták. Legközelebb már elkerülték őket. Egy jó időre. Hajaj! Nem mindenki tudott olyan *nagyvonalúan* zsugori lenni, mint ezek a városi gazdagok. De aztán megint kibékültek, mert kellett a segítség a piacon, és Sanci készségesnek mutatkozott. Tovább árulta a dinnyét a standon, és nagyon jól érezte magát. Könnyen barátkozott, viccelődött, és gyűjtögette az elcsalt forintokat. A vevő meg sosem mérte meg otthon a dinnyét. Ő úgyis kész lett volna a válasszal, hogy a súlyvesztés, a dinnye nagy lé tartalma miatti apadásból eredhetett. Meg a nagy melegtől. Elpárolgott. Őt kibeszélni, reménytelen esetnek tűnt. Járt a szája, tréfálkozott, ha szorult a hurok. És minél jobban szorult, annál ügyesebben csendesítette le a vásárlót. Jaj! Nagyon ügyesnek és rátermettnek bizonyult. Szerették a szomszéd dinnyések, mert jópofa pasasnak ismerték meg.. Hanem a dinnyeszezonnak is vége lett a nyárral. Néha kimerészkedett a zsidvásárba ócska vasaival, de most már nagyon vigyázott. Amikor meg beállt a rossz idő, akkor a fürdőben gyúratta magát.

Ettől függetlenül a mama nem hagyott fel a kísérletével, mert a jó franc se tudja, hogy miért, de továbbra is meg akart vele esküdni.

Sanci minél jobban öregedett, annál jobban megmakacsolta magát.

– Ugyan már! – nevetgélt kényszeredetten, ahogy szokta – ha eddig kibírtam... csak nem bolondulok tán meg épp most?

Hogy mire értette azt, hogy „...épp most...” senki nem értette.

De azért ráhagyták. Végül is, az ő függetlenségéről szólt a dolog.

Iluska viszont egyre utálatosabb lett. Lépten, nyomon macerálta, de hiába.

Az ördög tudja miért, de állandóan és minden áron férjhez akart menni.

Sanci már igazán nem tudott előle hová menekülni.

Főleg télen.

Ha átmegy a saját lakásába, akkor fizetni kell a fűtést is. Az meg nagy luxus lett volna. Két lakásban fűtést fizetni! Hát inkább tűrt.

De csak a téli hónapok bizonyultak kritikusak. Mert ugye, tudvalévő, hogy nyáron állandóan szaladgált, mint a poszogó bogár.

Hanem a sok macera megviselte az idegeit.

Bár, nem nagyon akart róla tudomást venni, meg úgy vélte, hogy már meg is szokta, de belülről –, mintha egy titkos férreg munkálkodott volna.

De nem panaszkodott. Őt, kemény fából faragták.

Mennyi mindent kibírt már! Ezt csak kibírja – gondolta, de rosszul.

Sanci tulajdonképpen egész életében semmi, de semmi szeretetet nem kapott. Csakis érzés nélküli gondoskodást. Pedig azt pénzért bármikor megkaphatta volna és bárkitől. Sőt! Még egy kis mosolyt is, meg kedvességet, desszert gyanánt.

De, e nélkül nem sokat ért az a gondoskodás.

Érdekes módon soha nem panaszkodott. Nem mondta ki, hogy szeretetre vágyik. Talán maga sem tudta, hogy milyen hiányérzete van, csak legfeljebb érezte valaminek a hiányát.

Talán nem is volt kinek panaszkodni. Rengeteg ismerőse, barátja volt, de egyetlen bensőségesnek mondott –, akinek egyszer-kétszer úgy istenigazából kiönthette volna a szívét – egy sem akadt.

Bizonyára szégyellte, vagy arra gondolt, hogy ha bárkit is közel enged magához, akkor az már kunyerál is tőle. Talán

a fukarsága nem engedte. Ki tudja? És már nem is tudjuk meg soha.

Sanci, hirtelen lett beteg. Nem nyavalygott hetekig, nem panaszkodott, nem nyögdécselt, hanem egy nap nem bírt felkelni az ágyból.

Pedig előző héten még ugyanúgy szaladgált a városban, mint más alkalommal.

Iluska azonnal megérezte, hogy valami nagyon nagy baj lehet.

Hiába kínálgatott neki bármit, elutasításra talált.

Máskor ha bengás volt, akkor megitta a kamillateát, meg szót fogadott a mamának. Most semmi nem kellett neki.

– Mit érzel? Mid fáj? – kérdezte tőle a harmadik napon.

– Nem tudom. Erőtlen vagyok. Nem bírok felkelni.

– Hívjak orvost?

– Még ne – tiltakozott a beteg, pedig nem kellett volna hallgatni rá.

– Egy hét múlva a mama azt látta, hogy a mellette tehetetlenül fekvő ember összeszikkadt, mint a kéthetes kenyér, és keményen lefogyott.

Ekkor kihívta a háziorvost. Az meg sem vizsgálta, hanem azonnal rohammentőt hivatott, miközben szemrehányón nézett az asszonyra.

– Ilyenkor nem a beteg dönt! Ő nem képes mérlegelni!

Iluska pipa lett.

Talán arra gondolt, hogy beteg élettársát az utolsó pillanatban mégiscsak ráveszi az esküvőre. Hiszen ő fogja ápolni.

A sors azonban másképpen döntött.

Erre az esetre nem lehetett ráfogni a híres mondást, miszerint, „...ha kevés is az erő, dicsérendő az akarat”.

Nem neki volt kevés az ereje, az akarata meg soha nem kapott dicséretet.

Sanci tehetetlenül feküdt a kórházi ágyon, és nem lehetett ráismerni.

Csontjára ráaszalódott a bőre, ami nem is olyan régen még étellel telt, szokatlanul izmos, és bronzszínűben bosszantotta a hasonló korúakat.

Mindig piros arca megfakult, viaszszínt öltött.

Őszes haja hófehér lett, és apókásra váltott.

A katéter állandóan be volt kötve, mert képtelen volt felállni.

Ekkorra már tulajdonképpen minden kínzaton túlesett, ami a kivizsgálást illette.

Az orvosok mindenhová felnyúlkáltak ahová nem szeretne volna, és a vizsgálatoknál a kímélet –, mint a szenvedő beteggel való együttérzés –, szóba sem jöhetett. Pedig nem sokáig kellett kutakodni, de hát a sok diagnózis az ambuláns lapon mind-mind pénzt jelentett. Az orvosoknak. Mért ne végezték volna el?

A betegnek már nem kellett a beleegyezése, a tiltakozása, mert erőtlennek bizonyult.

Különben is a felelősségről szóló nyomtatványt –, ami természetesen a beteget terhelte –, a mama írta alá, mint hozzátartozó.

A sok macera eredménye, végül is megszületett, amihez nem is kellett volna annyi kínzó vizsgálat.

Hiszen tudvalévően már régóta, tiszta cukrot pisilt, a prosztatája teniszlabda nagyságúra nőtt, a vérnyomása állandóan ki akart szaladni a feje búbján, és a pulzusa is össze-vissza ugrabugrált. Nyilván egy laborvizsgálat is megtette volna a magát.

Bár, még nem említettük az egyéb nyalánkságokat, mint gombásodás, érszűkület, meg ki tudja mit nem.

Egyik betegség hozza magával a másikat.

Ez mind-mind ott volt fehéren feketén az ambuláns lapokon, és az országot anyagilag megrendített számítógépes átállás utáni gépes nyilvántartásban...

A diagnózis: áttétes rák. Vagy, rosszindulatú daganat. Mind-egy, hogy minek nevezik. A gonosz sejtekkel a szervezet nem bírt megbirkózni.

Vagy talán mással?

Esetleg, az állandó idegeskedéssel? Ránehezedő nyomással?

Az ideg szétrághatta az immunrendszerét.

A halálos betegségéből felépült 90 felüli jógás nő hirdette, hogy az emberi élet 110-120 évre kalibrált. Hogy miket nem hirdet ez a koros asszony!

Az is csoda, hogy még nem ütötték agyon! Ilyesmit elhíttetni az emberekkel! Mi lenne akkor a Nyugdíjintézet? Meddig fizesse a nyugdíjat az embereknek?

A kórházi ágyon haldokló Sanci, már a szemhéját is alig bírta megmozdítani, mikor a mikulászsomagot gyűjtő biciklis szőkeség belépett a kórterembe.

Egy beteggel szándékozott megbeszélni, hogy hazatérése után, milyen ellátást, ápolást igényel.

Rá sem nézett Sancira, meg sem ismerte volna.

Nem úgy a beteg ember.

Nehezen tudta nyitva tartani a szemét, de a nagy akarat győzött.

Annál is inkább, mert alig dobogó szívét melegség öntötte el. De, legalább utoljára felmelegedett a szíve...

– Milyen jól ellettem volna ezzel a kis cukorfalattal – gondolta bánatosan, és szemei sarkából szivárogni kezdett a véget nem érő könnyáradat.

Hát igen. Egy férfi, még a halálos ágyán is férfi marad.

Még az sem izgatta, hogy a csupa tűz, szőke, 145 cm-es mélységű menyecske 41-es méretű lábakon száguldozott.

Mit számít az már ilyenkor? Talán máskor sem. A két utolsó szám közel volt egymáshoz...

Különben sem a lába méretét nézte, hanem a hangját hallgatta, és fátyolos szemmel a szőke haját bámulta.

Ismét behunyta a szemét, és a kórterem csendjében gyógyírként hatott rá a mélynövésű szőkeség behízelt, kedveskedő, szinte csilingelő hangja.

– Csak ne menne még! – kívánta szinte utolsó leheletével.

Csak legalább még, nézhetném egy kicsit...

Csak egy ideig még hallhatnám a hangját – reménykedett.

Sancinak nyilván ez volt a végső kívánsága.

Sajnos ez sem teljesült, mert a szőkeség csak egy pár percig tartózkodott a kórteremben.

Mikor kilépett a fehér ajtón, vele mehetett Sanci lelke is, mert egy utolsó vonaglással, nyughatatlan szíve egyszer, s mindenkorra megszűnt dobogni.

Mire a nővérek észrevették, hogy eltávozott az élők sorából, már a vacsorát osztották a betegeknek.

Hoztak egy hordágyat, és ráemelték. Nem kellett megszakadni belé.

Az egy hónapja még 90 kg-os test már csak 35 kg-ot nyomott.

Aztán ijedt tekintetek között végigtolták a folyosón, majd kirakták a teraszra, a szabadba.

Egész éjjel láthatták az ablakon kitekintők, és arra gondolhattak, hogy mi lesz az emberből...

„...Porból lettünk, és porrá leszünk...” – gondolhatták.

Valami ilyesmit szokott prédikálni a pap a szószékről, amit Sanci is csak szóbeszédként hallott, de templomban soha.

Nem ért ő rá templomban múlatni az idejét.

Különben is. Úgy tartotta, hogy nem Istené a papok háza. Isten nem szerette a csicsát.

Jézus is egy egyszerű gyalcsban járt kelt, és a farizeusok ellen ágált, míg emezek díszesek, és gazdagok voltak, mint egy-egy báró.

Viszont, Jézus nevében szerénységet, alázatot prédikáltak a hívőknek, ahonnan egyúttal rendszabályozták is őket.

A mise után aztán alig várták, hogy hozzáfoghassanak már a lukullusi ebédhez. Például az aznapi libasülthöz, és a hátsó ajtón ajándékba hordott minőségi borhoz.

A papokat egymástól az újkorban is, csak a habitusuk különböztette meg. Papi öltözkük, aranyos talárjuk egy vagyont képezett.

Polítizáltak, és ha anyagi biztonságban érezték magukat, más – kivételes – erkölcsöket vallottak magukénak. Mintha ők nem is emberből lettek volna.

A régi asszonyt – ugyanúgy, mint a hirtelen avanszált politikusok legtöbbször – azonnal fiatalabbra cserélték.

Persze, csak azon vallások papjai, akiknek nem kellett a cölibátussághoz tartani magukat. Akinek kellett, azok másképpen oldották meg a dolgokat, mivel a természetet nem lehet megerőszakolni még nekik sem.

Ezért itt, és most ne említsük a világot megrendítő más gyalázatos dolgaikat, pl. a pedofiliát, ami miatt a pápa is fontolóra vette a cölibátusság eltörlését. Fontolóra venni, már valami... Csak nem eredmény.

(„Ahol a pap emel szót, ott az igazság megfeszítették”).

Petőfi Sándor)

Ezért, Sanci nézetével nem fért össze a vallásosság.

A televízió is sugározott vallásos műsorokat. Bármikor megnézhetette. Ha akarta. De nem akarta.

A templomokat is építészeti szempontból csodálta, és filmezte, bárhol is látta.

A kórházakba bejártak a papok, természetesen egyszerű hosszú fekete ruhájukban, hátha valaki meg kívánná gyónni a bűneit, vagy feladni az utolsó kenetet. Sanci egyiket sem kívánta.

Ő a szökét szerette volna látni. Azt kívánta, hogy bárcsak megsimogatná a kezét.

Lehet, hogy ha a szökében – mint a betegek privát ápolójában, „gyámolítójában” lett volna egy csepp emberség, *szétnéz a kórteremben*, és nem csak arra koncentrálna, hogy megnyit szakít majd az illető betegből.

És akkor...akkor meglátja az esdeklő, reménykedő szemeket, és egyszerűen odamegy megsimogatni a kezét.

De ez a szőke ápoló nem az, az irgalmas nővér típus volt, pedig lehet, hogy Sancival megtörtént volna a második csoda. Hogy életmagra kap, egy kis időre. Ám a szőke, csak *rendelésre „érezett együtt”* a beteggel.

(*„Az erős rögeszmék legyőzik a halált”*. Gabriel García Márquez)

Másnap jöttek érte a hullaszállítók....

Tolták, mint a reménykedő beteget a mütöbe, csak őt, egészen máshová.

Bizony, majd mindenkinél beválik a félelem, hogy az utolsó pillanatban magára marad.

Egyedül kell megküzdenie a földi élettől való elszakadástól.

Még a kezét sem fogja senki, hogy megkönnyítse valamilyest, ezt a semmihez sem hasonló szenvedést.

Sancinak sem fogta senki a kezét, bár foghatta volna... Például, könyörületből a mama.

A mama is csak másnap ment be, de már nem tekintette meg, csak az alagsorban.

Nem tudta megfogni a kezét, nem tudta utoljára végigsimítani.

Pedig, tisztában volt vele, hogy csak órái lehetnek hátra.

Minek? Hiszen életében sem tette, holtában meg már mind egy.

Lehet, hogy nem is akarta.

De ha mégis megtette, akkor nagyon – nagyon titkolhatta. Hogy mit csinált otthon, azt csak ő tudná megmondani. Mindegyesre egy könnyet sem ejtett.

Sanci, még életében gyönyörű koporsót rendelt magának, és díszes temetést. Előrelátó volt.

Biztos, ami biztos alapon.

Mindent elrendezett, de tényleg csak magának, mert rendez szokott emberként élt.

A mamával nem törődött, mert meg talált volna sértődni, hogy máris temetné? Bár, azért így is megsértődött, hogy rá nem gondolt. Vagy talán inkább azért, hogy nem kerül majd élettársa mellé?

Az ördög tudja, hogy a nők miért haragszanak, mikor duzzognak.

Legalább is a férfiak nem tudnak az ő eszükkel gondolkodni.

Sokszor még a sajátjukkal sem.

A nők, egyébként sem mondják meg az igazat. Egy életre szóló talány a létük.

Sanci tényleg nem akart mellette nyugodni.

Nyilván elég volt belőle földi életében.

Végülis, becsülettel kitöltötte az idejét mellette.

A hogyanról ne beszéljünk. Azt senki nem tudhatja. Talán Iluskát kellene megkérdezni, hogy neki mi a véleménye.

Természetesnek tartotta, hogy mindenki a saját rokonai között legyen eltemetve.

Hát persze!

Nehogy még a túlvilágon is állandóan macerálja amiért, nem vette feleségül ennyi idő után?

Majd odaát eldöntik, hogy helyesen tette-e?

Majd ha kopogtat Szent Péter ajtaján, és bebocsájtást kér.

Bizonyára hitte is, hogy megkapja.

Olyan jócselekedet után –, mint amit ő tett – meg kell, hogy kapja!

Azt is tudta, hogy ilyesmire nem mindenki képes.

Abban meg szentül hitt, hogy kimondottan jól cselekedett.

Mindent bepótolt.

Amit egész életében elmulasztott, kihagyott, most bepótolta.

A tetteivel elégedett volt, csak az életével nem.

Hogy miként lehet elválasztani a kettőt egymástól, meg sem fordult a fejében. Hogy a tettet az elégedettség követi.

Vagy az önkritika....

Sancinak életében könnyű volt elrendezni a dolgokat, mert a temetkezési vállalattal egy utcában lakott.

Jártában, keltében elintézhette.

Viszont, nagyon ismerhette Iluskáját –, ami közel 40 év alatt nem is csoda –, mert a temetés után a napilapban, nem jelent meg a temetésen résztvevők felé, a köszönetnyilvánítás.

Ez nagyon durva „gesztus” volt az asszony részéről.

A városban szóbeszéd tárgya is lett.

Persze azt is meg lehetett érteni, mert, ezer és egy dolga akadhatott.

A Sanci lakásában felhalmozott sok értéket – ha volt egy csepp esze – megmentette. De legalább a sajátját!

Valamit ki kellett találnia, mert az ő lakása is zsúfolásig meg volt pakolva.

Ráadásul ő nem járt vásárba. Ő nem üzletelt, tehát az értékesítés is reménytelennek látszott.

Már ez sem tűnt egy irigylésre méltó helyzetnek.

Aztán rengeteg rendezni valója akadt, mert a bérelt garázs díját is fizetni kellett, meg a jó ég tudja, hogy az autó kinek a nevéen szerepelt, és mit is csinált vele. Feltételezhetően először is elindította a haszonélvezeti jog megszerzését Sanci lakására. De mivel két darab külön bejáratú lakásról szólt a dolog, nem biztos, hogy megkapta a jogot. Talán az örökös, vagy örökösök.

Na meg a sok közös dolog, amit nem is tudott eltagadni. Hogy azokkal mit csinált? Ki tudja?

A VÉGRENDELET

Tényleg rengeteg dolga akadhatott. És ha valami után adózni kellett, akkor a hivatal nem volt tekintettel az ő gyászára. Meg senkiére.

Még a temetésnél is fontosabb az adó megfizetése.

Az soha nem tűrt halasztást.

Olyan gyorsan kint teremtek az adóhivatal emberei, hogy ha kergették volna őket, sem érnek oda hamarabb.

Állítólag előfordult olyan eset is, hogy még el sem hunyt az illető, már kint voltak a hagyatékot félmérni.

Mint a keselyűk, keringtek a préda felett. Illetve körül.

Hát persze. Kellott ám az a prémium! Együttérzés? Empátia? Egy adóhivataltól elvárni? Na, ne! Oktondi ember az, aki ezt gondolja. Ilyen nem szerepel a szókincsükben, és az állampolgári kötelességben..

Pénz beszél, kutya ugat....

A magára maradt Iluska nyilván megrémülhetett, mert mindent Sanci intézett, míg élt.

Meg, egyébként is megszokta a jelenlétét, veszekedéssel együtt.

Az emberek találgatták, egymástól kérdezgették, hogy mi van a – joggal nevezett – özvegyel?

Lakásán a redőnyöket még csak nem is félárbocra, hanem teljesen leeresztve tartotta.

Mintha nem lakott volna bennük senki. De az is lehet, hogy nem akarta, hogy bárki is zavarja.

Nem lehetett könnyű dolga, mint ahogy hasonló esetben senkinek nincs.

Iluska mindig azt hajtogatta Sancinak, hogy „...majd megtudod, hogy mi lesz veled nélkülem, mert úgylis én megyek el hamarabb..”

Érdekes módon ezt mindenki így is gondolta.

Hiszen Sancin nem látszott meg a betegség, ő meg állandóan szenvedett.

Már az is egy nagy csapás, ha valaki nem tud menni. A lakásába kényszerül.

Előtte meg tönkrement a tüdeje, mikor a sok macska piszkát tömény klórral próbálta eltávolítani. Állandóan vizsgálatokra, ellenőrzésre járt.

Rengeteg gyógyszert szedett.

Sancival meg kisvirágú füzike teát itatott a 10-es PSA – értékű, citromnagyságú prosztatájára.

Azért, az is munka volt, minden áldott nap frisset főzni.

Hogy Sanci eddig bírta ilyen cirkusz mellett, az nyilván annak volt köszönhető, hogy nem vett tudomást a betegségről.

Parancsot adhatott az agynak, hogy nem beteg.

Létezik ilyen csoda, nem egy! Az agy meg továbbította a szervezetnek, amit sajnos nem segített.

Az immunrendszer legyöngült.

Egy legyöngült immunrendszer semmivel sem tud megbirkózni, nem hogy a daganatos betegséggel.

Hogy Iluska miért zárkózott magába, és miért nem adta meg a végtisztességet teljesen, a majd 40 éve vele élő társának?

Csak találgatni lehet.

Nyilván sok minden közrejátszhatott.

Tény, hogy az elhunytat, a városban közismert emberként már mindenki sajnálta. Az, hogy fukar volt, megszokták. De mindenkivel jókat beszélgetett, közvetlen és kedélyes embernek tartották.

Szinte hiányzott az utcáról.

Iluskának sok minden fájhatott, amit életében nem tudott elmondani társának. Vagy nem tudta megfogalmazni, vagy nem volt elég érthető, amit mondott.

A lényeg, hogy úgy érezte, sok minden benne maradt.

Viszont, egy dolgot nem lehetett megkérdőjelezni.

Inkább volt egy őrmester, mint egy gyöngéd feleség-jelölt, élettárs.

Sanci halála után, nyilván először nagyon frusztrált lehetett, mert neki sem akadt egyetlen igazi jó barátja sem, akivel meg tudta volna osztani, a legbizalmasabb gondját. De lehet, hogy ő is szégyellte, hogy ennyi tisztesség nem illette meg.

Gondoljunk csak bele. Élettársa egy kívánságát nem teljesítette. Pont azt, amire olyan nagyon vágyott. Hogy miért volt olyan fontos az a vacak papír? Olyan sokan éltek és élnek élettársi közösségben, és ráadásul meglegedésre.

Még gyereket is nemzenek.

Az a papír a törvény szerint meglehetősen sokat jelenthetett.

Meg kellene vizsgálni a törvényt...

Legalábbis ilyesmire gondolhatott az egyedül maradt aszszony, mert valami rosszat sejtethetett a tarkóján.

De így, nagyon úgy nézett ki, hogy nem az ember számított, hanem ami utána maradt.

Azon viszont mindenki meghökkent, mikor a helyi napilap majd egy fél év múlva egy teljes oldalon hozta le az özvegy, és az elhunyt rokonainak a kálváriáját.

A felületes érdeklődők mindjárt megoldódni látták a furcsa viselkedés okát.

Bár, ez egyáltalán nem volt biztos.

Attól függ, hogy a *végrendelet* mikor került Iluska tudomására.

Sokan erősen kételkedtek, hogy közvetlenül az elhunyt halála után. De, ez sem lehetetlen.

Míg élettársa a kórházban agonizált, ő bizony mindent feltúrhatott, mert hozzáférhetett, amihez csak akart.

Az orvosok is megsúgták neki, hogy társa menthetetlen.

Ha fenti feltételezés igaz, akkor az is igaz lehetett, hogy még el sem hunyt, már tisztában volt vele, hogy társa beváltotta élete nagy álmát.

Mint tudjuk, hogy a történelem megőrizze a nevét.

Illetve, megtette a hozzá vezető utat.

Mert azért ne essünk túlzásokba.

A múlt időt csakis akkor használhatjuk, ha a dolgok már megtörténtek. Ez tény!

A PER

Márpedig itt „csak annyi történt” amit a napilap leközlött. Hogy az elhunyt szülővárosában, egy nem éppen neves – hogy finoman fogalmazzunk –, alapítványra hagyta a sok-sok millióját.....

Az újság nem merete megírni, hogy mennyi is volt az a sok-sok millió, csak annyit, hogy jelentős, nagy értékű összeget ajándékozott azzal a céllal, hogy egy kicsi emléksarkot rendeznek be a számára, ahol a felmenőit is megemlítve, fényképét kihelyezve, emlékezzenek rá, mint nagylelkű adományozóra. De, hogy minek? Hiszen csináltathatott volna a temetőbe egy obeliszket, hatalmas arany betűkkel rávésve a nevét, és kirakva tetszés szerinti képét. Ott fux, hogy megmaradt volna!

Csakhogy, volt neki még egyéb kívánsága is. Például, írjanak hozzá életrajzot, hogy egy kis vaskereskedésből elindult legényke milyen sokra vitte! Mármintho anyagilag egy cucilista országban.

A végrendelet további tartalmát, magánügynek tekintette a hírlap, ezért nem tartotta fontosnak a dolgokat bővebben kifejteni. Ki tudja miért....

Hej, pedig az ismerősök, ismeretlenek, mind-mind kíváncsiak voltak rá, mert érthetetlenek, és örülségnek tartották ezt a végakaratot.

Sokan rosszmájúan jegyezték meg, hogy hagyta volna inkább a beteg gyerekekre.

Hogy mit el nem várnak az emberek egy gazdag társuktól!

Néha olyan furcsák, hogy meg sem lehet őket érteni...

Így aztán aki nem ismerte az elhunytat, azt hitte, hogy ez is egy hírlapi kacsa. Csak aki ismerte! Az biztosra vette, hogy ezt a rögeszmés, örültnek tűnő gondolatot az adományozásig, meg is valósította.

De csak az adományozásig! Mert, már az ellenőrzését nem bízta senkire.

Nagy hibának bizonyult, nagyon nagy hibának! Az összeget tekintve...

Az elhunyt oldalági rokonai is természetesen értesültek a szomorú hírről.

Mikor megtudták a rettenetes valóságot, majdnem belerokkantak.

Hiszen nagybátyjuk gondoskodásával, fel tudták volna építeni a házukat, nem kellett volna éhezniük többek között.

Mert ők nem voltak olyan élelmesek, mint nagybátyjuk.

A sok gyerek nem engedte meg azt a luxust, hogy élére rakosgassák a pénzüket. Azt meg főleg nem, hogy világméretűre menjenek.

Azért, teljesen nem volt igazuk, mert valóban Sanci gürccölt a pénzéért, de hogy ilyen könnyelműnek mondható végrendeletet készítsen, ez megbocsáthatatlan bűn volt a szemükben. Hiszen vérrokonok voltak!

Az a 100-100.000,- ft mi volt ahhoz képest, amit végrendeletében csak úgy elajándékozott?

Semmi. Vagyis, csak apró lyukakat lehetett vele betömögetni.

Hát...talán, ha többet törődtek volna a nagybátyjukkal, és nemcsak akkor mennek, mikor némi manit látnak megcsillanni...

Talán nem kellett volna lebecsülni, mint egy öregembert...

Talán nem kellett volna biztosra venni, hogy ők a biztos oldalági örökösök...

Sok a találgatás.

Csak az nem találgatás, hogy általában a potenciális örökösök minden ellenszolgáltatás nélkül veszik természetesnek, hogy a készbe üljenek.

Akárhogy is de, más dolgozzon meg az ő jólétükért, – mert szerintük az nekik jár –, amit aztán kedvükre elherdálhatnak. Mindenesetre, tanulságos történetnek bizonyult az egész eset. De keserves tapasztalatként élték meg, hogy az éremnek nem csak egy oldala létezik.

Az is lehet, hogy annak idején nem tudtak a hatalmas vagyonról, és örömmel kotródtak haza a 100.000,- ft-tal.

Csak, hogy majd minden ember kapzsi!

Mikor megtudhatták, a végrendelet tartalmát, akkor jöhetett meg az étvágyuk?

Hát, ezt sem közölték senkivel, csak eszméletlen nagy tortúrát jártak végig az „özvegyel” egyetemben.

Bíróság évekig, veszekedés az örökösökkel, fenyegetőzés, felesleges utazgatás stb.

Szóval minden napirendi ponton volt, amire álmukban sem számítottak. Bár, az özvegy és, a rokonok is egy akaraton voltak, mégis mindnyájan mást akartak. Az elhunyt vagyónát, kizárólag mindenki magának.

Végeredmény: „...*a végrendelet jogos, szabályos, és nincs ellene apelláta*” akármilyen beadványt, fellebbezést indítottak el újra, és újra...”

Aztán még annyit megírt a napilap, hogy az elhunyt egész életében áhított emléksaroknak a hült helye sem volt látható. Ennyit írt a napilap.....

Még a terv sem, hogy hol is akarták kialakítani, ha egyáltalán ki akarták alakítani.

A lényeg, hogy a pénzt megkapták.

Akinek már volt ilyen, vagy ehhez hasonló örökösödési pere, az egészen bizonyos, hogy át tudja érezni a ”kisemmitettek” lelkivilágát.

Mert végülis, valóban nagybátyjuk tarhálta össze a pénzét, és mindenki azt csinál a pénzével, amit akar. De ez a mániája, hogy *a történelem megörökítse a nevét!* – Ráadásul ilyen módon – ez egy közönséges, hétköznapi földi embertől idegen. Talán rosszul intézte ezeket a dolgokat. Először is imázst kellett volna magának teremtenie. Van itt elég tévé, neki meg volt rá pénze. De, ugyan mivel? Ha csak... el nem mesélte volna, hogyan lett milliárdos egy cucilista államban. A sok csencselést, ügyeskedést, „tarhálást” egyebet. Aztán megmutatta volna hozzá a testét derékig. Na! Erre odafigyeltek volna az emberek. Csakhogy a pénzszerzés tudománya a szerző részéről mindig tabu téma.

Valószínű, hogy Sanci nem szerethetett senkit, és őt sem szerethette soha senki.

Nyilván így lehetett, mert ilyen megdöbbenő, és örülségnak tűnő dolgokat ugyan hallott az ember a nagyvilágban, csak nem bírt napirendre térni felette. De, minden csak találgatás, és az olvasó fantáziájára van bízva.

Például amikor egy-egy milliomos, a kedvenc kutyájára, vagy imádott macskájára hagyta a vagyonát, a rokonok meg éheztek.

Ugyan mit lehet erre mondani?

Az ember meg sem tud szólalni.

Ezt legalább annyira nem lehet méltányolni a közvéleménynek, mint azt, hogy valaki, egy ismeretlen alapítványnak –, állítólagos szóbeli ígéretre –, odaadja az összes nagy értékű pénzbeli vagyonát!

Enyhén szólva megdöbbenő.

Akkor még nem tudjuk, hogyan döntött a bíróság a lakást, és egyéb dolgait illetően. Mert ez itt nem a nyugat, ahol a sajtó azonnal lecsapott volna teljes érdeklődésével a témára. Itt

épp, hogy említették. Lehet, hogy szánt-szándékkal, de az is lehet, hogy azt is megbánták, amit leírtak. Ennyi talányt!

Természetesen nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy ismerősei, álbarátai nem győztek csodálkozni, álmélnkodni, ájldozni. Jogosan.

Az ember csak hiszi, hogy ismeri a másikat!

Hát ezt, egy rendhagyó esetnek lehetett nevezni.

Aki tovább elmélkedik rajta, csakis arra a megállapodásra juthat, hogy Sanci a szíve mélyén nagyon vágyhatott a szeretetre, az elismerésre.

És pont azt nem kaphatta meg. Ezért volt ez a rögeszme. Ha nincs szeretet, jó lesz a megbecsülés is....

Csakis rosszul állhatott hozzá.

Előbbre való volt a pénze, és annak megtartása.

Rosszul számított. Mégis csak el kellett volna néha járni a templomba, hogy észben tartsa, hol kell hinni.

Persze, akiről tudják, hogy gazdag, arról nem szállnak le, mint fentebb írtuk, annak sok „barátja” adódik. És kitartóak a végtelenségig.

Sanci ezeken átlátott. A perselyt meg otthon tartotta.

A SZERETET

A szeretet úgy kell, mint koldusnak egy falat kenyér,

Mint szomjazónak, ki szenved egy korty vízéért.

A szeretet tünékeny akár a délibáb,

Ha jelen van, észrevétlen,

De, mindenhez erőt ad....

(a szerző)

Azért, az is érthetetlen, hogy egyetlen tisztességes nőt, kedvére való társat nem talált magának, aki megbecsülést, szeretetet adott volna neki. Vagy, ki kit érdemel? Sanci Iluskát érdemelte?

Bár az is lehet, hogy mással sem esküdött volna meg.

Meg az is, hogy volt egy titkos szerelme, de közel sem kerülhetett hozzá.

Minden előfordulhatott. Minden!

Tény, hogy valami, de lehet, hogy inkább valaki hiányzott az életéből és úgy volt vele, hogy majd ő megmutatja, és aztán mindenki csodálkozhat.

Hol lesz ő már akkor?

Legfeljebb odaát nagyokat nevet a vaskos tréfáján.

Bár, ha valóban csak a pénzt rakták el, és nincs semmiféle emléksarok, akkor magát is megviccelte.

Szegény, szegény Sanci....

Mindenesetre az olvasó egyfolytában találgathat.

Azonban, mint az tudva lévő, *szeretet nélkül, nem lehet élni.*

Beszélni lehet róla, de ha az illető nem érzi a szeretetet, akkor az olyan, mintha nem is lenne.

Sanci –, elmondása szerint – nem kapott szeretetet. Legalábbis olyat, mint amire egy férfi igazán vágyik.

De vajon a nem tudni milyen sírját ki fogja gondozni? Ki visz rá virágot legalább halottak napján, mert egyetlen és utolsó rokonai, a kisemmizett unokaöccsei voltak. Nyilván holta után úgy ment feledésbe, mintha nem is élt volna. Pedig mint tudjuk, egyetlen vágya éltette. *Hogy a nevét a történelem megörökítse.*

Azért, talán mégis csak megsajnálják az égiek e „szerencsétlen” milliomost, aki pont azt nem kapta meg feltételezhetően, amire holta után „számított”.

A napilap szerint.

Mert, állítólag a határidő is benne foglaltatott a végrendeletben, amikor ki kellett alakítani az emléksarkot.

De, lehet, hogy azóta kialakították, lehet, hogy nem, mert esetleg feloszlott az alapítvány. Erről már nem írt az újság. Garancia nem volt rá, hogy örökké fennmarad... Mert végül is, mire van örökös biztosíték, és ki volt ő? Egy szerencsétlen, magát is áltató, kis balek. Híresebb embereket is méltánytalanul elfelejtettek. Akik tettek is a „köz”-ért valamit, nem csak úgy éltek bele a nagyvilágba.

Ennek ellenére –, ha nem is úgy, ahogy elgondolta –, ezen könyv megörökítette az utókor számára a történetét. Lehet, hogy nem így képzelte el, de, senki sem tökéletes... Miért? Ő talán az volt...?

– V é g e –

Az ember képes mindent megváltoztatni, kivéve két dolgot.

Az egyik az anyatermészet, mely szerencsére öngyógyító.

A másik, reménytelen és ostoba.

*Az irigy, kapzsi lélek, mi károsan pusztító.
(a szerző)*

A J Á N L Ó

*Piroska Baetz
Médiendesign*

<http://www.prb-webdesign.de>

